

ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ
ສັນຕິພາບ ເອກະລາດ ປະຊາທິປະໄຕ ເອກະພາບ ວັດທະນະຖາວອນ

ກະຊວງກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້

ນະໂຍບາຍແຫ່ງຊາດ ວ່າດ້ວຍ ການສົ່ງເສີມການປູກພືດ ຂອງ ສປປ ລາວ

ມິຖຸນາ 2023

ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ
ສັນຕິພາບ ເອກະລາດ ປະຊາທິປະໄຕ ເອກະພາບ ວັດທະນະຖາວອນ

ນາຍົກລັດຖະມົນຕີ

ເລກທີ 226 /ນຍ

ນະຄອນຫຼວງວຽງຈັນ, ວັນທີ 10-07-2023

ດໍາລັດ

**ວ່າດ້ວຍ ການຮັບຮອງ ແລະ ປະກາດໃຊ້
ນະໂຍບາຍແຫ່ງຊາດ ວ່າດ້ວຍການສົ່ງເສີມການປຸກພືດ ຂອງ ສປປ ລາວ**

- ອີງຕາມ ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍລັດຖະບານ ສະບັບເລກທີ 03/ສພຊ, ລົງວັນທີ 16 ພະຈິກ 2021;
- ອີງຕາມ ມະຕິຕົກລົງ ກອງປະຊຸມລັດຖະບານ ສະໄໝສາມັນ ປະຈຳເດືອນ ເມສາ 2023 (ວັນທີ 25-26 ເມສາ 2023) ສະບັບເລກທີ 06/ລບ, ລົງວັນທີ 28 ເມສາ 2023;
- ອີງຕາມ ນະໂຍບາຍແຫ່ງຊາດ ວ່າດ້ວຍການສົ່ງເສີມການປຸກພືດ ຂອງ ສປປ ລາວ ສະບັບລົງວັນທີ 06 ມິຖຸນາ 2023.
- ອີງຕາມ ໜັງສືສະເໜີ ຂອງກະຊວງກະສິກໍາ ແລະ ປ່າໄມ້ ສະບັບເລກທີ 2850/ກປ, ລົງວັນທີ 12 ມິຖຸນາ 2023.

ນາຍົກລັດຖະມົນຕີ ອອກດໍາລັດ:

- ມາດຕາ 1 ຮັບຮອງ ແລະ ປະກາດໃຊ້ ນະໂຍບາຍແຫ່ງຊາດ ວ່າດ້ວຍການສົ່ງເສີມການປຸກພືດ ຂອງ ສປປ ລາວ.
- ມາດຕາ 2 ມອບໃຫ້ ກະຊວງກະສິກໍາ ແລະ ປ່າໄມ້ ປະສານສົມທົບກັບພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ຜັນຂະຫຍາຍ ແລະ ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດນະໂຍບາຍແຫ່ງຊາດສະບັບດັ່ງກ່າວ ໃຫ້ປະກົດຜົນເປັນຈິງ ແລະ ລາຍງານໃຫ້ລັດຖະບານ ຊາບ ເປັນແຕ່ລະໄລຍະ.
- ມາດຕາ 3 ບັນດາກະຊວງ, ອົງການລັດທຽບເທົ່າກະຊວງ, ອົງການປົກຄອງທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ຈົ່ງ ຮັບຮູ້ ແລະ ໃຫ້ຄວາມຮ່ວມມື ເພື່ອຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ດໍາລັດສະບັບນີ້ ໃຫ້ໄດ້ຮັບຜົນດີ.
- ມາດຕາ 4 ດໍາລັດສະບັບນີ້ ມີຜົນສັກສິດ ນັບແຕ່ວັນລົງລາຍເຊັນ ເປັນຕົ້ນໄປ.

ນາຍົກລັດຖະມົນຕີ

ສອນໄຊ ສີພັນດອນ

ສາລະບານ

ພາກທີ I ພາກສະເໜີ	1
1. ສະພາບລວມ.....	1
2. ທ່າແຮງ	2
2.1. ທ່າແຮງສະພາບການຂອງພາກພື້ນ ແລະ ສາກົນ	2
2.2. ທ່າແຮງພື້ນຖານ.....	3
2.3. ທ່າແຮງດ້ານປັດໄຈການຜະລິດ.....	5
2.4. ທ່າແຮງດ້ານ ຕະຫຼາດພືດ ແລະ ຜະລິດຕະພັນພືດ	6
2.5. ທ່າແຮງດ້ານນະໂຍບາຍຂອງລັດ ໃນການສົ່ງເສີມການລົງທຶນດ້ານການ ປູກຝັງ.....	7
2.6. ທ່າແຮງດ້ານໂຄງລ່າງພື້ນຖານວັດຖຸເຕັກນິກ	8
2.7. ທ່າແຮງທາງດ້ານຄົມມະນາຄົມ	8
2.8. ລະບຽບຄຸ້ມຄອງ ແລະ ມາດຕະການດ້ານວິຊາການ.....	9
3. ບັນຫາ.....	9
3.1. ບັນຫາລວມ:	10
3.2. ບັນຫາຂອງຊາວກະສິກອນ ແລະ ຜູ້ປະກອບການ.....	11
3.3. ບັນຫາດ້ານການຕະຫຼາດ ແລະ ລາຄາ.....	12
4. ກາລະໂອກາດຂອງ ສປປ ລາວ	13
5. ສິ່ງທ້າທາຍ.....	14
ພາກທີ II ຈຸດປະສົງ, ເປົ້າໝາຍ ແລະ ຂອບເຂດການນຳໃຊ້.....	15
1. ຈຸດປະສົງ.....	15
2. ເປົ້າໝາຍ.....	16
2.1. ເປົ້າໝາຍທາງດ້ານເສດຖະກິດ.....	16
2.2. ເປົ້າໝາຍທາງດ້ານສັງຄົມ.....	16
2.3. ເປົ້າໝາຍທາງດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມ	17
3. ຂອບເຂດການນຳໃຊ້	17

ພາກທີ III ເນື້ອໃນຂອງນະໂຍບາຍສິ່ງເສີມການປູກພືດ.....	18
1. ນະໂຍບາຍທີ່ດິນ ສໍາລັບ ການປູກພືດ	18
2. ນະໂຍບາຍປັດໄຈການຜະລິດ	20
3. ນະໂຍບາຍສິ່ງເສີມດ້ານຄຸນນະພາບ ແລະ ການປຸງແຕ່ງພືດ.....	22
4. ນະໂຍບາຍດ້ານການສົ່ງອອກພືດ ແລະ ຜະລິດຕະພັນພືດ.....	25
5. ນະໂຍບາຍບຸກຄະລາກອນ ແລະ ຜູ້ອອກແຮງງານ	27
6. ນະໂຍບາຍຮັບປະກັນຄວາມສ່ຽງ ຕໍ່ການປູກພືດ	28
7. ນະໂຍບາຍ ສິ່ງເສີມການນໍາໃຊ້ວິທະຍາສາດ, ເຕັກນິກ-ເຕັກໂນໂລຊີ ທັນສະໄໝ ແລະ ພະລັງງານ.....	30
8. ນະໂຍບາຍດ້ານສິນເຊື້ອ ແລະ ການເຂົ້າເຖິງແຫຼ່ງທຶນ	32
ພາກທີ IV ມາດຕະການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ	36
ພາກທີ V ການຕິດຕາມ ແລະ ປະເມີນຜົນ	39

ຄຳນຳ

ນະໂຍບາຍແຫ່ງຊາດ ວ່າດ້ວຍການສົ່ງເສີມການປູກພືດ ຂອງ ສປປ ລາວ ສະບັບນີ້ ສ້າງຂຶ້ນເພື່ອຜັນຂະຫຍາຍແນວທາງນະໂຍບາຍຂອງພັກ ທີ່ກຳນົດໄວ້ໃນມະຕິກອງປະຊຸມໃຫຍ່ ຄັ້ງທີ XI ຂອງພັກປະຊາຊົນປະຕິວັດລາວ, ແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມຂອງຊາດ ໃຫ້ເປັນຮູບປະທຳ ຊຶ່ງແມ່ນພາລະກິດຕົ້ນຕໍໃນການສ້າງພື້ນຖານທີ່ໜັກແໜ້ນໃຫ້ແກ່ການພັດທະນາ ເພື່ອນຳເອົາປະເທດຊາດໃຫ້ຫຼຸດພົ້ນອອກຈາກສະຖານະພາບດ້ອຍພັດທະນາ ແລະ ສືບຕໍ່ກ້າວໄປສູ່ຈຸດໝາຍສັງຄົມນິຍົມ, ນະໂຍບາຍສະບັບນີ້ ໄດ້ກຳນົດແນວທາງນະໂຍບາຍຂອງພາກລັດ ເພື່ອອຳນວຍຄວາມສະດວກ, ຊຸກຍູ້, ສົ່ງເສີມການປູກພືດ ແລະ ຜະລິດຕະພັນພືດ ຂອງ ສປປ ລາວ ແນໃສ່ສົ່ງເສີມການປູກພືດຂອງ ບຸກຄົນ, ກຸ່ມ, ສະຫະກອນ, ນິຕິບຸກຄົນ, ການຈັດຕັ້ງທັງພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດ ທີ່ດຳເນີນການຜະລິດ ກ່ຽວກັບ ການປູກຝັງ ໃຫ້ເຕີບໃຫຍ່ຂະຫຍາຍຕົວ ຮັບປະກັນການສະໜອງຜົນຜະລິດພືດ ແລະ ຜະລິດຕະພັນພືດ ໃຫ້ພຽງພໍ, ປອດໄພ, ມີໂພຊະນາການ, ເປັນສິນຄ້າ ແລະ ເພີ່ມຂີດຄວາມສາມາດໃນການແຂ່ງຂັນດ້ານການຄ້າຂອງ ສປປ ລາວ ໃຫ້ນັບມື້ນັບສູງຂຶ້ນ.

ນະໂຍບາຍສະບັບນີ້ຍັງມີຄວາມສຳຄັນໃນການສ້າງເງື່ອນໄຂໃຫ້ແກ່ຂະແໜງການ ເພື່ອຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຄາດໝາຍສຸດຍຸດທະສາດການຜະລິດສະບຽງອາຫານ ແລະ ຜະລິດສິນຄ້າກະສິກຳ ທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນທິດທາງແຜນພັດທະນາກະສິກຳ, ປ່າໄມ້ ແລະ ພັດທະນາຊຸມນະບົດ ຂອງຂະແໜງກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ໃຫ້ສຳເລັດຜົນ. ນອກຈາກນັ້ນ, ຍັງເປັນການກຽມຄວາມພ້ອມຂອງຂະແໜງການ ເພື່ອເຊື່ອມໂຍງກັບການເຂົ້າຮ່ວມໃນເວທີພາກພື້ນ ແລະ ສາກົນ ທີ່ສປປ ລາວ ເປັນພາຄີ.

ນະໂຍບາຍແຫ່ງຊາດ ວ່າດ້ວຍການສົ່ງເສີມການປູກພືດ ຂອງ ສປປ ລາວ ສະບັບນີ້ ແມ່ນລວມເອົາການຕີລາຄາສະພາບລວມ ກ່ຽວກັບ ການປູກພືດ, ການວິເຄາະເຖິງທ່າແຮງ, ບັນຫາ, ກາລະໂອກາດ, ສິ່ງທ້າທາຍ, ເຫດຜົນ, ຄວາມຈຳເປັນ, ເປົ້າໝາຍ ແລະ ເນື້ອໃນ 08 ຂໍ້ ເພື່ອສະໜັບສະໜູນ ແລະ ສ້າງສິ່ງເອື້ອອຳນວຍໃຫ້ແກ່ລະບົບຕ່ອງໂສ້ມູນຄ່າຂອງການຜະລິດພືດ ຂອງ ສປປ ລາວ ນັບຕັ້ງແຕ່ຂັ້ນຕອນການຜະລິດ ໄປຈົນເຖິງການປຸງແຕ່ງ, ຈໍລະຈອນ ແລະ ການຄ້າ. ນອກຈາກນັ້ນ, ຍັງມີການຄາດຄະເນຜົນໄດ້ຮັບ, ກຳນົດມາດຕະການ, ວິທີການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ແລະ ການຕິດຕາມປະເມີນຜົນ. ນະໂຍບາຍສະບັບນີ້ຈະໄດ້ຮັບການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຢ່າງມີປະສິດທິຜົນໄດ້ກໍ່ຕໍ່ເມື່ອໄດ້ມີການປະກອບສ່ວນຢ່າງຕັ້ງໜ້າຂອງບັນດາຂະແໜງການ, ອົງການປົກຄອງທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ປະຊາຊົນບັນດາເຜົ່າ ໃນຂອບເຂດທົ່ວປະເທດ.

ກະຊວງກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ຂໍສະແດງຄວາມຊົມເຊີຍ ແລະ ຂອບໃຈເປັນຢ່າງສູງ ມາຍັງພະນັກງານທຸກທ່ານ ທັງຂັ້ນສູນກາງ ແລະ ທ້ອງຖິ່ນ ທີ່ໄດ້ທຸ່ມເທທ້ອນແຮງ, ສະຕິປັນຍາ ແລະ ເວລາທີ່ມີຄຸນຄ່າຂອງຕົນ ເຂົ້າໃນການສ້າງນະໂຍບາຍສະບັບນີ້ຈົນສຳເລັດ, ນະໂຍບາຍສະບັບນີ້ ອາດມີບາງເນື້ອໃນທີ່ຍັງບໍ່ສອດຄ່ອງ ແລະ ຄົບຖ້ວນ. ດັ່ງນັ້ນ, ພວກເຮົາຈຶ່ງມີຄວາມຍິນດີ ທີ່ຈະຮັບເອົາທຸກຄຳຄິດເຫັນທີ່ເປັນປະໂຫຍດຂອງບັນດາທ່ານ ເພື່ອນຳໄປປັບປຸງ ຫຼື ແກ້ໄຂໃຫ້ສອດຄ່ອງໃນຂັ້ນຕໍ່ໄປ.

ນະຄອນຫຼວງວຽງຈັນ, ວັນທີ..... 06 JUN 2023.

ລັດຖະມົນຕີ

W. ພອນຊຸ

ປອ. ເພັດ ພິມພິພັກ

ພາກທີ I

ພາກສະເໜີ

1. ສະພາບລວມ

ເພື່ອເປັນການຈັດຕັ້ງຜັນຂະຫຍາຍເນື້ອໃນ ມະຕິກອງປະຊຸມຄົບຄະນະ ຂອງຄະນະບໍລິຫານງານສູນກາງພັກ ຄັ້ງທີ 4 ສະໄໝທີ XI, ແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມແຫ່ງຊາດ 5 ປີ ຄັ້ງທີ IX (2021-2025), ແຜນພັດທະນາກະສິກໍາ, ປ່າໄມ້ ແລະ ພັດທະນາຊຸມນະບົດ 5 ປີ ຄັ້ງທີ IX (2021-2025), ຍຸດທະສາດກະສິກໍາ ຮອດປີ 2025 ແລະ ວິໄສທັດຮອດປີ 2030 ພ້ອມທັງ ຜັນຂະຫຍາຍການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດວາລະແຫ່ງຊາດ ກ່ຽວກັບການແກ້ໄຂຄວາມຫຍຸ້ງຍາກດ້ານເສດຖະກິດ-ການເງິນ (2021-2023) ໃຫ້ປະກົດຜົນເປັນຈິງ ຕາມຄາດໝາຍທີ່ວາງໄວ້ ເຊິ່ງຂະແໜງການປູກຝັງ ຖືໄດ້ວ່າເປັນຂະ ແໜງການທີ່ມີບົດບາດສໍາຄັນໃນວຽກງານກະສິກໍາ ໂດຍສະເພາະການປະຕິບັດຕາມແຜນງານການຜະລິດສະບຽງອາຫານ, ເປັນວັດຖຸດິບປ້ອນໂຮງງານອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງ ລວມທັງເປັນສິນຄ້າຮັບໃຊ້ພາຍໃນ ແລະ ສົ່ງອອກຕ່າງປະເທດ. ການປູກຝັງເປັນປັດໄຈສໍາຄັນພື້ນຖານໃຫ້ແກ່ການດໍາລົງຊີວິດຂອງປະຊາຊົນລາວບັນດາເຜົ່າ ເວົ້າລວມແລ້ວ 52 % ຂອງພົນລະເມືອງລາວ ແມ່ນອາໄສການຜະລິດກະສິກໍາເປັນອາຊີບຕົ້ນຕໍ, ການຈະເລີນເຕີບໂຕຂອງລາຍຮັບແຫ່ງຊາດຈາກຂະແໜງກະສິກໍາ ແລະ ປ່າໄມ້ 16 %, ໃນນັ້ນ 10,4 % ແມ່ນຂະແໜງການປູກຝັງ (ຂໍ້ມູນປີ 2021).

ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ແຜນພັດທະນາກະສິກໍາ ແລະ ປ່າໄມ້ ໃນໄລຍະ 5 ປີຜ່ານມາ ຂະແໜງການປູກຝັງພວກເຮົາໄດ້ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ແລະ ປະກອບສ່ວນ ໃນການຄຸ້ມຄອງ ແລະ ນໍາໃຊ້ປັດໄຈການຜະລິດຕ່າງໆ (ແນວພັນ, ຝຸ່ນ ແລະ ຢາປາບສັດຕູພືດ), ຄຸ້ມຄອງການລົງທຶນດ້ານການປູກຝັງ ແລະ ບັນດາ

ໂຮງງານປຸງແຕ່ງພືດໄດ້ຮັບການຄຸ້ມຄອງຢ່າງເປັນລະບົບ ແລະ ສ້າງຕາໜ່າງ ປ້ອງກັນພືດ ໄດ້ມີການພັດທະນາລົງຮອດທ້ອງຖິ່ນ, ການພັດທະນາດ້ານປະລິມານ ແລະ ຄຸນນະພາບຂອງຜົນຜະລິດ ຕະຫຼອດຮອດລະບົບການຍັງຢືນມາດຕະຖານການຜະລິດກະສິກໍາອິນຊີ ແລະ ກະສິກໍາທີ່ດີ, ລະບົບສຸຂານາໄມ ແລະ ສຸຂານາໄມພືດ ກໍ່ໄດ້ຮັບການພັດທະນາຢ່າງຮອບດ້ານ ໂດຍລວມແລ້ວ ການຜະລິດສະບຽງອາຫານ ພວກເຮົາສາມາດຄ້ຳປະກັນໄດ້ໂດຍພື້ນຖານ ແລະ ມີສ່ວນເຫຼືອຂາຍເປັນສິນຄ້າ ໂດຍສະເພາະຜົນຜະລິດເຂົ້າເບືອກ ໃນລະດັບ 3,8 ລ້ານໂຕນ/ປີ (ຮັບປະກັນສະບຽງອາຫານ 2,5 ລ້ານໂຕນ ສ່ວນທີ່ເຫຼືອແມ່ນຂາຍພາຍໃນ ແລະ ສົ່ງອອກຈໍານວນໜຶ່ງ), ການຜະລິດພືດສະບຽງອາຫານ 2,3 ລ້ານໂຕນ/ປີ, ເດີນກວ່າໝູ່ແມ່ນ ໄມ້ໃຫ້ໝາກ 704.000 ໂຕນ, ສາລີຫວານ 185.000 ໂຕນ, ເຜືອກ/ມັນ 245.000 ໂຕນ ແລະ ພືດຜັກຕ່າງໆ 1.2 ລ້ານໂຕນ ແລະ ການຜະລິດພືດສິນຄ້າ ປະຕິບັດໄດ້ສະເລ່ຍ 6.8 ລ້ານໂຕນ, ເດີນກວ່າໝູ່ແມ່ນການຜະລິດ ມັນຕົ້ນ 2.7 ລ້ານໂຕນ, ອ້ອຍ 1.35 ລ້ານໂຕນ, ສາລີແຂງ 550.000 ໂຕນ, ໝາກເດືອຍ 195.000 ໂຕນ ແລະ ກາເຟ 150.134 ໂຕນ ແລະ ອື່ນໆ) ເຊິ່ງເຮັດໃຫ້ການສົ່ງອອກ ພືດ ແລະ ຜະລິດຕະພັນພືດ ໃນໄລຍະ 5 ປີ ທີ່ຜ່ານມາ ມີມູນຄ່າ 4 ຕື້ໂດລາສະຫະລັດ, ປີ 2021 ຈໍານວນ 3.554.092 ໂຕນ, ມູນຄ່າ 997 ລ້ານໂດລາ ແລະ ປີ 2022 ຈໍານວນ 4.358.800 ໂຕນ, ມູນຄ່າ 1.360 ລ້ານໂດລາສະຫະລັດ.

2. ທ່າແຮງ

2.1. ທ່າແຮງສະພາບການຂອງພາກພື້ນ ແລະ ສາກົນ

ການເຂົ້າເປັນສະມາຊິກຂອງອົງການການຄ້າໂລກ, ການປະຕິບັດສັນຍາ ແລະ ສິນທິສັນຍາ ພາກພື້ນ ແລະ ສາກົນ ທີ່ ສປປ ລາວ ເປັນພາຄີໂດຍສະເພາະແມ່ນການເຂົ້າຮ່ວມເຂດການຄ້າເສລີອາຊຽນ ແລະ ອາຊຽນ+3, ການເຊັນສັນຍາ ກັບ ສປ ຈີນ ຈໍານວນ 16 ພືດ (ສາລີ,

ມັນຕົ້ນ, ໝາກກ້ວຍ, ເຂົ້າສານ, ຫົວກະຣິດ, ໝາກໂມ, ຖົ່ວຝັກຍາວ, ຖົ່ວເຫຼືອງຝັກສິດ, ຖົ່ວເບີ, ໝາກໜອດສິດ, ໝາກກ້ຽງເບືອກໜາ, ໝາກພຸກ, ໝາກນາວເຫຼືອງ, ຢາຫົວ, ເຄື່ອງແດງດ່າງ ແລະ ໃບຢາສູບ), ເຊັ່ນສັນຍາ ກັບ ສສ ຫວຽດນາມ ຈຳນວນ 16 ພຶດ (ສາລີ, ມັນຕົ້ນ, ໝາກກ້ວຍ, ເຂົ້າສານ, ຫົວກະຣິດ, ຫົວຜັກບົວໃຫຍ່, ຫຍ້າເນເປຍ, ໝາກມັງກອນ, ໝາກນອດ, ໝາກກ້ຽງຂຽວ, ໝາກມ່ວງ, ໝາກກ້ຽງນ້ອຍ, ໝາກພຸກ, ໝາກມີ້, ຜັກກາດຂາວ ແລະ ຜັກສະຫຼັດ), ເຊັ່ນສັນຍາ ກັບ ຣາຊະອານາຈັກໄທ ຈຳນວນ 15 ພຶດ (ສາລີ, ແກ່ນສາລີ, ໝາກເລັ່ນ, ຢາສູບແຫ້ງ, ໝາກກ້ຽງ, ໝາກກ້ວຍນ້ຳ, ມັນຝຣັ່ງ, ໝາກຫຸ່ງ, ໝາກໜອດ, ມັນຕົ້ນ, ຖົ່ວດິນ, ໝາກເຍົາ, ໝາກເຜັດ, ໃບຢາສູບແຫ້ງ ແລະ ພຶດຜັກສິດຕາມສັນຍາ); ສຳລັບ ການສົ່ງອອກໄປສະຫະພາບເອີຣົບ (EU) ແມ່ນເປີດຮັບທຸກປະເພດສິນຄ້າ ແຕ່ຕ້ອງປະຕິບັດຕາມເງື່ອນໄຂການນຳເຂົ້າຂອງສະຫະພາບເອີຣົບ ແລະ ບັນດາພຶດທຳແຮງອື່ນໆ ແມ່ນ ນິມິດໝາຍທີ່ສຳຄັນ ໃນການຢູ່ດ້ານການພັດທະນາຂະແໜງການກະສິກຳ ຊຶ່ງຈະເຮັດໃຫ້ຜະລິດຕະພັນກະສິກຳຂອງ ສປປ ລາວ ມີໂອກາດເຂົ້າເຖິງຕະຫຼາດພາກພື້ນ ແລະ ສາກົນຫຼາຍຂຶ້ນ.

2.2. ທ່າແຮງພື້ນຖານ

ດ້ານປະຊາກອນ: ປະຊາກອນຂອງໂລກ (ປີ 2020) ມີປະມານ 7,3 ຕື້ຄົນ, ໃນນັ້ນປະມານ 925 ລ້ານຄົນ ຍັງຕ້ອງການອາຫານເພີ່ມ ແລະ ທ່າອ່ຽງຂອງປະຊາກອນໂລກ ຈະເພີ່ມຂຶ້ນເຖິງ 8,5 ຕື້ຄົນ ໃນປີ 2030, ໃນເວລາດຽວກັນປະຊາກອນທີ່ອິດທິວແມ່ນຍັງເພີ່ມຂຶ້ນ. ສຳລັບ ປະຊາກອນ ຂອງ ສປປ ລາວ ໃນປີ 2021 ມີປະມານ 7,4 ລ້ານຄົນ , ຄາດຄະເນຮອດປີ 2025 ປະມານ 8,3 ລ້ານຄົນ; ໃນນີ້ບໍ່ລວມຈຳນວນນັກທ່ອງທ່ຽວທີ່ເຂົ້າມາລາວໃນແຕ່ລະປີ ປະມານ 3 ລ້ານເທື່ອຄົນ.

ເພື່ອຮອງຮັບການເຕີບໂຕຂອງປະຊາກອນດັ່ງກ່າວ, ອົງການອາຫານ ແລະ ການກະເສດ (FAO) ໄດ້ປະເມີນຄວາມຕ້ອງການ ແລະ ໄດ້ ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ບັນດາປະເທດໃນທົ່ວໂລກ ຕ້ອງເພີ່ມປະລິມານການຜະລິດ ສະບຽງອາຫານທີ່ມີໃນປັດຈຸບັນຂຶ້ນອີກ ໃຫ້ໄດ້ 60%.

ດ້ານພູມອາກາດ: ສປປ ລາວຕັ້ງຢູ່ແຫຼມອິນດູຈີນ ທີ່ມີພູມອາກາດ ເຂດມໍລະສຸມຮ້ອນຊຸ່ມ ມີ 2 ລະດູ ຄື: ລະດູຝົນ (ເລີ່ມແຕ່ເດືອນ ພຶດສະພາ ຫາ ເດືອນ ຕຸລາ) ແລະ ລະດູແລ້ງ (ເລີ່ມແຕ່ເດືອນ ພະຈິກ ຫາ ເດືອນ ເມສາ) ອຸນຫະພູມສະເລ່ຍ ຕໍ່າສຸດ 5 °C, ອຸນຫະພູມສະເລ່ຍສູງ ສຸດ 40 °C. ປະລິມານນໍ້າຝົນສະເລ່ຍຕໍ່ປີແມ່ນມີຄວາມແຕກຕ່າງກັນໃນ ແຕ່ລະເຂດ ເຊັ່ນ: ເມືອງ ປາກຊ່ອງ, ແຂວງ ຈໍາປາສັກ 3.700 ມມ, ສະຫວັນນະເຂດ 1.440 ມມ, ວຽງຈັນ 1.700 ມມ ແລະ ຫຼວງພະບາງ 1.360 ມມ ເຊິ່ງນໍ້າຝົນແມ່ນແຫຼ່ງຊຸ່ມຊື່ນຕົ້ນຕໍຂອງປະເທດ.

ດ້ານແຫຼ່ງນໍ້າ: ສປປ ລາວ ມີທ່າແຮງດ້ານແຫຼ່ງນໍ້າເປັນຈໍານວນ ຫຼວງຫຼາຍ, ນອກຈາກນໍ້າຝົນແລ້ວຍັງມີແມ່ນໍ້າຂອງ, ສາຂາແມ່ນໍ້າຕ່າງໆ, ອ່າງເກັບນໍ້າຂອງເຄື່ອນໄຫຼຟ້ານໍ້າຕົກ ແລະ ມີຊົນລະປະທານ ຈໍານວນ 15.119 ໂຄງການ ເຊິ່ງສາມາດສະໜອງນໍ້າໃຫ້ແກ່ ການປູກເຂົ້າ ແລະ ປູກ ພືດເປັນສິນຄ້າໄດ້ປະມານ 280.800 ເຮັກຕາ.

ດ້ານເນື້ອທີ່: ສປປ ລາວ ມີເນື້ອທີ່ດິນທັງໝົດ 23.680.000 ເຮັກຕາ ເຊິ່ງໄດ້ແບ່ງເປັນທີ່ດິນສະຫງວນ ເພື່ອເປັນເນື້ອທີ່ປ່າໄມ້ປົກຫຸ້ມ 70 ສ່ວນຮ້ອຍ ລວມທັງ ທີ່ດິນບໍລິເວນນໍ້າ ທີ່ນອນໃນເຂດພື້ນທີ່ດັ່ງກ່າວ (ເນື້ອທີ່ດິນປ່າສະຫງວນ 4,7 ລ້ານເຮັກຕາ, ເນື້ອທີ່ດິນປ່າປ້ອງກັນ 8,2 ລ້ານເຮັກຕາ, ເນື້ອທີ່ດິນປ່າຜະລິດ 3,1 ລ້ານເຮັກຕາ ແລະ ເນື້ອທີ່ດິນປູກ ໄມ້ອຸດສາຫະກໍາ 0,5 ລ້ານເຮັກຕາ) ແລະ ໄດ້ກໍານົດທີ່ດິນເພື່ອການນໍາ ໃຊ້ ແລະ ພັດທະນາ 30 ສ່ວນຮ້ອຍ ລວມທັງ ທີ່ດິນບໍລິເວນນໍ້າ ທີ່ນອນ ໃນເຂດພື້ນທີ່ດັ່ງກ່າວ (ທີ່ດິນກະສິກໍາ 4,5 ລ້ານເຮັກຕາ, ທີ່ດິນນາ 2,0 ລ້ານເຮັກຕາ, ທີ່ດິນສໍາລັບປູກພືດລົ້ມລູກ ຫຼື ພືດອາຍຸສັ້ນ 1,0 ລ້ານ

ເຮັກຕາ, ທີ່ດິນປູກໄມ້ໃຫ້ໝາກ 0,8 ລ້ານເຮັກຕາ, ທີ່ດິນທົ່ງຫຍ້າ ລ້ຽງສັດ 0,7 ລ້ານເຮັກຕາ), ທີ່ດິນປູກສ້າງ ແລະ ນຳໃຊ້ເຂົ້າໃນຂະແໜງ ການອື່ນ 2,56 ລ້ານເຮັກຕາ (ທີ່ດິນປູກສ້າງ 0,37 ລ້ານເຮັກຕາ, ທີ່ດິນ ຄົມມະນາຄົມ 0,18 ລ້ານເຮັກຕາ ແລະ ທີ່ດິນປະເພດອື່ນ 2,05 ລ້ານ ເຮັກຕາ).

ດ້ານແຮງງານ: ສປປ ລາວ ມີທ່າແຮງດ້ານແຮງງານກະສິກຳ ເຊິ່ງ ກວມ 61,5% ຂອງແຮງງານລາວທົ່ວປະເທດ ເຊິ່ງແຮງງານດ້ານກະສິກຳ ແມ່ນມີມູນເຊື້ອອັນດູໝັ່ນ, ມີພື້ນຖານດ້ານການຜະລິດກະສິກຳມາດົນ ນານ ແລະ ອາໄສຢູ່ເປັນຫົວໜ່ວຍຄອບຄົວ ພ້ອມດຽວກັນນັ້ນ ຄ່າແຮງ ງານກໍຍັງຖືວ່າມີລາຄາຕ່ຳ ເຊິ່ງເປັນຜົນດີໃຫ້ແກ່ການຊ່ວຍຫຼຸດຜ່ອນດິ້ນ ທຶນການຜະລິດ.

2.3. ທ່າແຮງດ້ານປັດໄຈການຜະລິດ

ດ້ານແນວພັນ: ສປປ ລາວ ມີແນວພັນເຂົ້າພື້ນເມືອງທີ່ເກັບຮັກສາ ໄວ້ໃນທະນາຄານເຊື້ອພັນປະມານ 14 ພັນຕົວຢ່າງ ເຊິ່ງແນວພັນເຫຼົ່ານີ້ ສ່ວນໃຫຍ່ຈະມີລັກສະນະທຶນທານຕໍ່ກັບພະຍາດ ແລະ ແມງໄມ້ສັດຕູ ພືດ, ມີຄວາມຫອມ, ມີສານອາຫານ ແລະ ສານທີ່ເປັນຢາ ເຊິ່ງມີທ່າແຮງ ໃນການສຶກສາ ແລະ ນຳໃຊ້ໂດຍກົງໃນອານາຄົດ. ນອກນີ້ ຍັງມີແນວພັນ ເຂົ້າທີ່ໄດ້ປັບປຸງຂຶ້ນມາໃໝ່ ທີ່ທຶນທານຕໍ່ກັບການປ່ຽນແປງຂອງສະພາບ ແວດລ້ອມ ເຊັ່ນ: ທຶນນ້ຳຖ້ວມ, ທຶນໄພແຫ້ງແລ້ງ, ທຶນທານຕໍ່ກັບ ພະຍາດ ແລະ ມີຄວາມຫອມ ເຊິ່ງສາມາດຂະຫຍາຍສູ່ພື້ນຖານການ ຜະລິດໃຫ້ຊາວນາໄດ້ນຳໃຊ້ ເພື່ອບັນເທົາຜົນເສຍຫານທີ່ອາດເກີດຈາກ ການປ່ຽນແປງຂອງສະພາບແວດລ້ອມ. ນອກນັ້ນ, ຍັງມີແນວພັນ ສາລີ, ມັນຕື້ນ, ຖ້ວ, ພືດຜັກ ແລະ ພືດອື່ນໆ ຊຶ່ງຈະເປັນເງື່ອນໄຂອັນດີໃຫ້ແກ່

ການພັດທະນາແນວພັນໃໝ່ ໃຫ້ທັງຜົນຜະລິດສູງ ແລະ ທົນທານຕໍ່ສະພາບແວດລ້ອມ.

ດ້ານຝຸ່ນ ແລະ ຢາປາບສັດຕູພືດ: ສປປ ລາວ ມີທ່າແຮງດ້ານວັດຖຸດິບຈາກແຫຼ່ງທຳມະຊາດ ແລະ ສິ່ງເສດເຫຼືອຈາກການຜະລິດກະສິກຳ ໃນການສົ່ງເສີມໃຫ້ຊາວກະສິກອນ ສາມາດຜະລິດຝຸ່ນ ແລະ ຢາປາບສັດຕູພືດຊີວະພາບ, ນອກນີ້ ຍັງມີບັນດາໂຮງງານຜະລິດຝຸ່ນເຄມີ, ຝຸ່ນຊີວະພາບ ແລະ ຝຸ່ນອົງຄະທາດ ເຊິ່ງສາມາດຜະລິດໄດ້ໂດຍພື້ນຖານ, ເຊິ່ງເປັນເງື່ອນໄຂ ໃນການປັບປຸງລະບົບການຜະລິດຝຸ່ນ ໃຫ້ໄດ້ປະລິມານ ແລະ ຄຸນນະພາບ. ນອກນີ້, ຍັງມີການນຳໃຊ້ເຕັກນິກການປ້ອງກັນ ແລະ ກຳຈັດສັດຕູພືດແບບປະສົມປະສານ (IPM), ມີນິຕິກຳໃນການຄຸ້ມຄອງລະບົບການກວດກາ ແລະ ຂຶ້ນທະບຽນເຄມີກະສິກຳ ທີ່ອ່ານວຍຄວາມສະດວກໃຫ້ແກ່ການນຳເຂົ້າປັດໄຈການຜະລິດ ທີ່ບໍ່ສາມາດຜະລິດເອງໄດ້.

2.4. ທ່າແຮງດ້ານ ຕະຫຼາດພືດ ແລະ ຜະລິດຕະພັນພືດ

ໃນປັດຈຸບັນ ຕະຫຼາດພືດ ແລະ ຜະລິດຕະພັນພືດ ມີການຂະຫຍາຍຕົວຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ, ຄວາມຕ້ອງການບໍລິໂພກພືດ ແລະ ຜະລິດຕະພັນພືດ ຢູ່ພາຍໃນນັບມື້ນັບເພີ່ມຂຶ້ນ, ມີຕະຫຼາດຂາຍຍົກ, ຂາຍຍ່ອຍ, ຕະຫຼາດກະສິກຳສະອາດ (ກະສິກຳອິນຊີ ແລະ ກະສິກຳທີ່ດີ), ຕະຫຼາດຊຸມຊົນ, ມີທ້າງຮ້ານຂາຍຜົນຜະລິດພືດ ແລະ ຜະລິດຕະພັນພືດ ເພີ່ມຂຶ້ນ ສາມາດສະໜອງໃຫ້ແກ່ຜູ້ບໍລິໂພກພາຍໃນ ແລະ ນັກທ່ອງທ່ຽວ. ນອກຈາກນີ້ເຮົາຍັງສາມາດເຂົ້າເຖິງບັນດາຕະຫຼາດສິ່ງອອກ ທີ່ໄດ້ສຳເລັດການເຈລະຈາເຕັກນິກເປີດຕະຫຼາດ ເຊັ່ນ: ສປ ຈີນ, ສສ ຫວຽດນາມ, ໄທ, ສະຫະພາບເອີຣົບ ແລະ ປະເທດຄູ່ຄ້າອື່ນໆ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ການເຂົ້າເຖິງຕະຫຼາດຂອງບັນດາປະເທດຄູ່ຄ້າ ຍັງມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ

ເນື່ອງຈາກວ່າ ຄຸນນະພາບຂອງພືດ ແລະ ຜະລິດຕະພັນພືດ ຍັງບໍ່ທັນໄດ້ມາດຕະຖານ ຂອງປະເທດຄູ່ຄ້າ. ສະນັ້ນ, ຈຶ່ງມີຄວາມຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ປັບປຸງລະບົບການຜະລິດ, ການປຸງແຕ່ງພືດ ແລະ ຜະລິດຕະພັນພືດ ໃຫ້ໄດ້ມາດຕະຖານ ພ້ອມທັງເຈລະຈາເຕັກນິກເປີດຕະຫຼາດກັບປະເທດຄູ່ຄ້າ ໃຫ້ໄດ້ຫຼາຍຂຶ້ນ.

2.5. ທ່າແຮງດ້ານນະໂຍບາຍຂອງລັດ ໃນການສົ່ງເສີມການລົງທຶນດ້ານການປູກຝັງ

ລັດ ສົ່ງເສີມການລົງທຶນທຸກພາກສ່ວນ ທັງພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດ ດ້ວຍການວາງນະໂຍບາຍ ເພື່ອສະໜັບສະໜູນດ້ານການຄຸ້ມຄອງການລົງທຶນດ້ານການປູກຝັງ, ສ້າງສະພາບແວດລ້ອມ ແລະ ເງື່ອນໄຂອໍານວຍຄວາມສະດວກຕ່າງໆ. ການປະຕິບັດຄວາມສະເໝີພາບລວມທັງ ການຮັບຮູ້, ການປົກປ້ອງກຳມະສິດ, ການນຳໃຊ້ ແລະ ສິດອື່ນໆ ທີ່ກົດໝາຍກຳນົດໄວ້ ພ້ອມນີ້ ສປປ ລາວ ແມ່ນໄດ້ຮັບສິດທິພິເສດດ້ານພາສີອາກອນ ໃນຖານະປະເທດດ້ອຍພັດທະນາ (LDC) ນຳຫຼາຍກອບ ແລະ ຫຼາຍປະເທດ.

ລັດ ສົ່ງເສີມ ໃຫ້ຊາວກະສິກອນ ແລະ ຜູ້ປະກອບການ ເຂົ້າເຖິງແຫຼ່ງເງິນກູ້ ສຳລັບ ການປູກພືດ ດ້ວຍຫຼາຍຮູບແບບ ເປັນຕົ້ນ ກອງທຶນເພື່ອຜູ້ຜະລິດຂະໜາດກາງ ແລະ ຂະໜາດນ້ອຍ. ໃນນີ້ ກົດໝາຍດ້ານທຸລະກິດ ແລະ ການເງິນ ກໍໄດ້ກຳນົດໃຫ້ມີນະໂຍບາຍຍົກເວັ້ນ ຫຼື ຫຼຸດຜ່ອນພາສີອາກອນ ໃຫ້ແກ່ການນຳເຂົ້າປັດໄຈການຜະລິດ ແລະ ອຸປະກອນເຄື່ອງມືຕ່າງໆສຳລັບການປູກພືດ, ນອກຈາກນັ້ນ ລັດຖະບານຍັງມີນະໂຍບາຍ ເປີດກວ້າງໃຫ້ມີຫຼາຍພາກສ່ວນເສດຖະກິດເຂົ້າຮ່ວມ ໂດຍການນຳໃຊ້ກົນໄກການມີສ່ວນຮ່ວມລະຫວ່າງພາກລັດ ແລະ ຜູ້

ປະກອບການ (PPP) ຕາມກົນໄກເສດຖະກິດການຕະຫຼາດ ໂດຍມີການຄຸ້ມຄອງຂອງລັດ.

2.6. ທ່າແຮງດ້ານໂຄງລ່າງພື້ນຖານວັດຖຸເຕັກນິກ

ສປປ ລາວ ມີໂຄງລ່າງຊົນລະປະທານ ເພື່ອຮັບປະກັນການສະໜອງນໍ້າ ໃຫ້ແກ່ພື້ນທີ່ການຜະລິດເຂົ້າ ແລະ ພືດສະບຽງອາຫານ ແລະ ພືດສິນຄ້າ ເຮັດໃຫ້ຜົນຜະລິດລວມຕໍ່ປີເພີ່ມຂຶ້ນຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ. ນອກຈາກນັ້ນ ຍັງມີພື້ນຖານວັດຖຸເຕັກນິກ ໃນການກວດກາ, ວິໄຈສັດຕູພືດ, ຄຸນນະພາບຜະລິດຕະພັນພືດ, ປັດໄຈການຜະລິດ, ກວດສອບສານເຄມີຕົກຄ້າງ ແລະ ອື່ນໆ, ພ້ອມທັງມີຕາໜ່າງປ້ອງກັນ ແລະ ຄວບຄຸມການລະບາດຂອງສັດຕູພືດ ນັບມື້ນັບໄດ້ຮັບການພັດທະນາ.

2.7. ທ່າແຮງທາງດ້ານຄົມມະນາຄົມ

ສປປ ລາວ ມີເສັ້ນທາງເຊື່ອມຈອດແຕ່ເໜືອຮອດໃຕ້ ແຕ່ທິດຕາເວັນອອກຫາທິດຕາເວັນຕົກ ແຕ່ໃນເມືອງໄປຫາຊົນນະບົດ, ມີສະໜາມບິນພາຍໃນປະເທດທີ່ເຊື່ອມໂຍງກັບພາກພື້ນ ແລະ ສາກົນ, ມີການນໍາໃຊ້ລະບົບທາງລົດໄຟ ລາວ-ຈີນ ທີ່ສາມາດເຊື່ອມຕໍ່ຈາກ ສປປ ລາວ ໄປສູ່ຫຼາຍປະເທດ ຊຶ່ງສ້າງເງື່ອນໄຂສະດວກໃຫ້ແກ່ການສະໜອງປັດໄຈການຜະລິດ, ການຂົນສົ່ງພືດ ແລະ ຜະລິດຕະພັນພືດ ໄດ້ຢ່າງວ່ອງໄວ ຫຼາຍຂຶ້ນ, ມີດ່ານກັກກັນພືດສາກົນ ທັງໝົດ 28 ດ່ານ ໃນຂອບເຂດທົ່ວປະເທດ ແລະ ຈຸດຄ່ຽນຖ່າຍສິນຄ້າຈໍານວນໜຶ່ງ ເຊິ່ງເປັນການອໍານວຍຄວາມສະດວກ ແລະ ຄຸ້ມຄອງການ ສົ່ງອອກ, ສົ່ງຜ່ານ ແລະ ນໍາເຂົ້າຜະລິດຕະພັນດ້ານການປູກຝັງ ພ້ອມທັງເປັນການປ້ອງກັນ, ຄວບຄຸມ ແລະ ສະກັດກັ້ນ ການແຜ່ລະບາດຂອງພະຍາດ ແລະ ແມງໄມ້ສັດຕູພືດ

ຈາກ ສປປ ລາວ ໄປຍັງປະເທດອື່ນ ແລະ ຈາກປະເທດອື່ນເຂົ້າສູ່ ສປປ ລາວ.

2.8. ລະບຽບຄຸ້ມຄອງ ແລະ ມາດຕະການດ້ານວິຊາການ

ສປປ ລາວ ມີກົດໝາຍ ວ່າດ້ວຍກະສິກໍາ, ກົດໝາຍ ວ່າດ້ວຍການ ປ້ອງກັນແລະ ການກັກກັນພືດ, ດໍາລັດ ວ່າດ້ວຍການຄຸ້ມຄອງຢາປາບ ສັດຕູພືດ, ດໍາລັດ ວ່າດ້ວຍແນວພັນພືດ, ນອກນັ້ນ ຍັງມີຂໍ້ຕົກລົງຕ່າງໆ ເຊັ່ນ: ການຄຸ້ມຄອງຝຸ່ນ, ມາດຕະຖານກະສິກໍາອິນຊີ ແລະ ກະສິກໍາທີ່ດີ, ການຄຸ້ມຄອງໂຮງງານປຸງແຕ່ງພືດ, ການນໍາເຂົ້າ, ສົ່ງອອກ, ສົ່ງຜ່ານ ພືດ, ຜະລິດຕະພັນພືດ ແລະ ວັດຖຸຕ້ອງຄວບຄຸມ ແລະ ນິຕິກໍາອື່ນ ທີ່ເປັນ ເຄື່ອງມືໃຫ້ແກ່ການຄຸ້ມຄອງ, ກວດກາ ແລະ ສະໜັບສະໜູນຜູ້ປະກອບ ການ ໃນການດໍາເນີນທຸລະກິດຢ່າງເປັນທໍາ. ການບໍລິການສິ່ງເສີມດ້ານ ວິຊາການ ກໍ່ຖືກປັບປຸງໃຫ້ວ່ອງໄວທັນສະໄໝຂຶ້ນ, ປັດຈຸບັນ ພວກເຮົາມີ ພະນັກງານວິຊາການປຸກຝັງ ແຕ່ສູນກາງຮອດທ້ອງຖິ່ນ, ມີເຈົ້າໜ້າທີ່ກັກ ກັນພືດທີ່ປະຈໍາຢູ່ດ່ານ, ມີເຈົ້າໜ້າທີ່ກວດຢາປາບສັດຕູພືດ, ມີນັກ ກວດກາມາດຕະຖານກະສິກໍາທີ່ດີ ແລະ ກະສິກໍາອິນຊີ ເພື່ອອອກ ໃບຢັ້ງຢືນ.

3. ບັນຫາ

ເຖິງແມ່ນວ່າ ສປປ ລາວ ພວກເຮົາຈະມີຫຼາຍປັດໄຈທີ່ເປັນທໍາແຮງ ແລະ ເອື້ອອໍານວຍຄວາມສະດວກ ໃຫ້ແກ່ການຜະລິດຂອງປະຊາຊົນບັນດາເຜົ່າ ແລະ ຜູ້ປະກອບການຕ່າງໆ ແຕ່ຂອດການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຕົວຈິງກໍ່ຍັງມີຫຼາຍ ບັນຫາ ດັ່ງນີ້:

3.1. ບັນຫາລວມ:

- 1) ຂະບວນການຜະລິດ, ການປຸງແຕ່ງພືດ ແລະ ຜະລິດຕະພັນພືດ ຂະຫຍາຍຕົວບໍ່ທັນແຂງແຮງ;
- 2) ປະລິມານ ແລະ ຄຸນນະພາບ ຂອງສິນຄ້າຍັງບໍ່ທັນໄດ້ຕາມມາດຕະຖານ ຂອງປະເທດຄູ່ຄ້າ;
- 3) ການລົງທຶນຂອງຜູ້ປະກອບການພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດ ເຂົ້າໃນຂະແໜງການປູກຝັງ ຍັງບໍ່ທັນຫຼາຍ ຖ້າທຽບໃສ່ຂະແໜງການອື່ນ ໃນຂົງເຂດກະສິກໍາ ແລະ ປ່າໄມ້ ຍັງມີຈໍາກັດຫຼາຍ;
- 4) ການຈັດສັນ ແລະ ແບ່ງເຂດທີ່ດິນກະສິກໍາ ສໍາລັບ ການປູກພືດແຕ່ລະຊະນິດຍັງບໍ່ທັນສໍາເລັດ;
- 5) ການຮ່ວມມືປະສານງານ ລະຫວ່າງ ພາກລັດ ແລະ ພາກທຸລະກິດ ໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດວຽກງານ, ການຄຸ້ມຄອງ, ການວາງແຜນຄວາມຕ້ອງການ ແລະ ສົ່ງເສີມການຜະລິດ, ການປຸງແຕ່ງ ແລະ ຕະຫຼາດຈໍາໜ່າຍ ຍັງບໍ່ທັນກົມກຽວກັນ;
- 6) ໂຄງລ່າງພື້ນຖານ ແລະ ຫ້ອງວິໄຈ ທີ່ຮັບໃຊ້ເຂົ້າໃນວຽກງານປູກຝັງ ຍັງບໍ່ທັນໄດ້ຮັບການຍົກລະດັບຕາມມາດຕະຖານສາກົນ;
- 7) ການກວດກາ ແລະ ຍັງຢືນດ້ານ ສຸຂານາໄມ ແລະ ສຸຂານາໄມພືດ ຍັງເຮັດບໍ່ທັນເຮັດໄດ້ດີເທົ່າທີ່ຄວນ;
- 8) ການຈັດຕັ້ງກຸ່ມ ຫຼື ສະຫະກອນ ຍັງບໍ່ທັນໄດ້ຮັບການພັດທະນາເທົ່າທີ່ຄວນ ຜູ້ຜະລິດຈຶ່ງບໍ່ສາມາດຕໍ່ລອງ ກັບພາກການຄ້າ ຫຼື ເຂົ້າເຖິງນະໂຍບາຍ ຈາກພາກລັດໄດ້ຢ່າງເຕັມສ່ວນ;

- 9) ການສ້າງບຸກຄະລາກອນໃຫ້ກາຍເປັນນັກວິຊາການສະເພາະດ້ານ, ເຈົ້າໜ້າທີ່ກັກກັນພຶດ, ເຈົ້າໜ້າທີ່ກວດກາຢາປາບສັດຕູພຶດ ແລະ ນັກກວດກາມາດຕະຖານ ຍັງບໍ່ທັນພຽງພໍ ແລະ ປະສິບການຍັງມີຈຳກັດ;
- 10) ການນຳໃຊ້ວິທະຍາສາດ, ເຕັກນິກ-ເຕັກໂນໂລຊີ ທີ່ສະອາດ ແລະ ທັນສະໄໝ ເຂົ້າໃນການຜະລິດ ແລະ ການປຸງແຕ່ງພຶດ ຍັງຈຳກັດ; ຄຳນຳໃຊ້ກະແສໄຟຟ້າ ຍັງສູງ.

3.2. ບັນຫາຂອງຊາວກະສິກອນ ແລະ ຜູ້ປະກອບການ

- 1) ການເຂົ້າເຖິງແຫຼ່ງທຶນດອກເບ້ຍຕໍ່າ ຈາກສະຖາບັນການເງິນ, ກອງທຶນສິ່ງເສີມຈຸນລະວິສະຫະກິດ, ວິສາຫະກິດຂະໜາດນ້ອຍ ແລະ ກາງ ມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກຫຼາຍ, ສ່ວນໃຫຍ່ຍັງນຳໃຊ້ແຫຼ່ງທຶນດອກເບ້ຍສູງ, ໄລຍະກູ້ຢືມສັ້ນ ແລະ ການລົງທຶນແມ່ນນຳໃຊ້ທຶນຂອງ ບຸກຄົນ ແລະ ກຸ່ມ ຊຶ່ງບໍ່ສາມາດຂະຫຍາຍຂະໜາດຂອງການຜະລິດ ກາຍເປັນຟາມຂະໜາດກາງ ແລະ ຂະໜາດໃຫຍ່ ທີ່ນຳໃຊ້ເຕັກນິກ ແລະ ເຕັກໂນໂລຊີ ທີ່ທັນສະໄໝ ເພື່ອຫຼຸດຜ່ອນຄວາມສ່ຽງ ແລະ ຕົ້ນທຶນການຜະລິດ;
- 2) ການນຳໃຊ້ເຕັກນິກ-ເຕັກໂນໂລຊີ ທີ່ທັນສະໄໝ ມີຄວາມຈຳເປັນນຳໃຊ້ພະລັງງານໄຟຟ້າຫຼາຍຂຶ້ນ ແຕ່ຕ້ອງໄດ້ຮັບພາລະຄ່າໃຊ້ຈ່າຍຄ່າກະແສໄຟຟ້າສູງ ໃນອັດຕາທີ່ແຕກຕ່າງກັນເຮັດໃຫ້ຕົ້ນທຶນສູງຂຶ້ນ;
- 3) ຕົ້ນທຶນການຜະລິດຂ້ອນຂ້າງສູງ ບໍ່ສາມາດແຂ່ງຂັນກັບຕະຫຼາດພາຍໃນ, ພາກພື້ນ ແລະ ສາກົນ;

- 4) ຄວາມຮູ້ຄວາມສາມາດໃນການນຳໃຊ້ເຕັກນິກ ແລະ ເຕັກໂນໂລຊີໃໝ່ ເຂົ້າໃນການຜະລິດ ແລະ ການປຸງແຕ່ງ ຍັງຈຳກັດ;
- 5) ຄວາມຮູ້ພື້ນຖານຂອງຊາວກະສິກອນ ແລະ ຜູ້ປະກອບການໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຮູບແບບທຸລະກິດ, ການຕະຫຼາດ ແລະ ການເຂົ້າເຖິງທາງດ້ານວິຊາການຕ່າງໆໃຫ້ມີຄວາມຍືນຍົງ ແລະ ມີປະສິດທິພາບ ຍັງຈຳກັດ;
- 6) ຊາວກະສິກອນບາງເຂດແຄວ້ນ ບໍ່ສາມາດເຮັດການຜະລິດໄດ້ຕະຫຼອດປີ.

3.3. ບັນຫາດ້ານການຕະຫຼາດ ແລະ ລາຄາ

- 1) ການເຈລະຈາເຕັກນິກເປີດຕະຫຼາດສິ່ງອອກ ພືດ ແລະ ຜະລິດຕະພັນພືດ ທີ່ມີທ່າແຮງ ກັບບັນດາປະເທດ ພາກພື້ນ ແລະ ສາກົນ ຍັງໄດ້ໜ້ອຍ, ກົງກັນຂ້າມ ການຄຸ້ມຄອງການນຳເຂົ້າ ພືດ ແລະ ຜະລິດຕະພັນພືດ ຍັງບໍ່ທັນເຂັ້ມງວດ;
- 2) ການຜັນຂະຫຍາຍ ແລະ ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຕາມຂໍ້ກຳນົດເງື່ອນໄຂຕ່າງໆ ທີ່ ສປປ ລາວ ໄດ້ເຊັນຮ່ວມກັບປະເທດຄູ່ຄ້າ ຍັງບໍ່ທັນໄດ້ດີ;
- 3) ກົນໄກການຄຸ້ມຄອງຕະຫຼາດ ແລະ ລາຄາ ພືດ ແລະ ຜະລິດຕະພັນພືດ ຢູ່ພາຍໃນ ຍັງບໍ່ທັນໄດ້ດີ ແລະ ແທດເໝາະກັບຄວາມເປັນຈິງ, ຕະຫຼາດ ຍັງບໍ່ໜັ້ນຄົງ ແລະ ລາຄາຍັງມີການເໜັງເຖິງຫຼາຍ;

- 4) ການສົ່ງອອກພືດ ສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນເປັນວັດຖຸດິບ ຍັງບໍ່ທັນໄດ້ປຸງແຕ່ງເພື່ອສ້າງມູນຄ່າເພີ່ມຢູ່ພາຍໃນປະເທດໃຫ້ຫຼາຍເທົ່າທີ່ຄວນ;
- 5) ການຄ້າປະກັນ ຫຼື ແຊກແຊງລາຄາຜົນຜະລິດ ໃຫ້ຜູ້ຜະລິດ ແລະ ຜູ້ປະກອບການ ຍັງບໍ່ທັນໄດ້ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດເປັນຮູບປະທໍາ;
- 6) ຂໍ້ມູນຂ່າວສານ, ການສຶກສາ, ຕິດຕາມໂຄງສ້າງຕົ້ນທຶນການຜະລິດ, ການຕະຫຼາດ ແລະ ຄຸ້ມຄອງລາຄາ ຍັງບໍ່ທັນໄດ້ພັດທະນາເທົ່າທີ່ຄວນ;
- 7) ການເກັບ ຄ່າທໍານຽມ ແລະ ຄ່າບໍລິການ ຍັງມີລັກສະນະຊໍ້າຊ້ອນ ແລະ ບໍ່ເປັນເອກະພາບກັນ ເຊັ່ນ: ເກັບຈາກຜູ້ປູກ, ຈາກຜູ້ເກັບຊື້ ແລະ ຜູ້ຂົນສົ່ງ ຊຶ່ງເປັນສາເຫດໜຶ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ຕົ້ນທຶນການຜະລິດສູງ.

4. ກາລະໂອກາດຂອງ ສປປ ລາວ

ເຖິງແມ່ນວ່າ ສປປ ລາວ ຈະມີບັນຫາ ແລະ ຂໍ້ຈໍາກັດ ດັ່ງທີ່ກ່າວມາກໍຕາມ ແຕ່ກໍຍັງມີກາລະໂອກາດ ໃນການພັດທະນາຂະແໜງການປູກຝັງ ເພື່ອຜະລິດເປັນສະບຽງອາຫານ, ສິນຄ້າພາຍໃນ ແລະ ສົ່ງອອກ ດັ່ງນີ້:

- 1) ພັກ ແລະ ລັດຖະບານ ໄດ້ມີແນວທາງນະໂຍບາຍທີ່ຖືກຕ້ອງ, ມີນິຕິກໍາຮອງຮັບ ແລະ ໄດ້ກໍານົດຍຸດທະສາດການພັດທະນາທີ່ສອດຄ່ອງ ໂດຍສິ່ງເສີມ ແລະ ອໍານວຍຄວາມສະດວກໃຫ້ທຸກພາກສ່ວນເສດຖະກິດ ໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມຢ່າງຕັ້ງໜ້າ;
- 2) ຕະຫຼາດ ແລະ ຄວາມຕ້ອງການຜົນຜະລິດ ພືດ ແລະ ຜະລິດຕະພັນພືດ ຢູ່ພາຍໃນປະເທດ, ປະເທດໄກ້ຄຽງ ແລະ ປະເທດຄູ່ຄ້າ ຍັງມີສູງ;

- 3) ການເຂົ້າເປັນສະມາຊິກຂອງອົງການການຄ້າໂລກ, ການປະຕິບັດສັນຍາ ແລະ ສັນທິສັນຍາ ພາກພື້ນ ແລະ ສາກົນ ເຂດການຄ້າເສລີອາຊຽນ ແລະ ອາຊຽນ+3 ເຮັດໃຫ້ ສປປ ລາວ ມີໂອກາດພັດທະນາມາດຕະຖານສິນຄ້າ ພຶດ ແລະ ຜະລິດຕະພັນພຶດ ໃນການເຂົ້າເຖິງຕະຫຼາດພາກພື້ນ ແລະ ສາກົນ ທີ່ມີມູນຄ່າສູງ;
- 4) ການເປີດການນໍາໃຊ້ເສັ້ນທາງລົດໄຟ ລາວ-ຈີນ ເຊິ່ງເປັນທາງເລືອກໜຶ່ງທີ່ສໍາຄັນໃນການຂົນສົ່ງສິນຄ້າ ຂອງ ສປປ ລາວ ໄປຍັງບັນດາປະເທດພາກພື້ນ ແລະ ສາກົນ.

5. ສິ່ງທ້າທາຍ

ສປປ ລາວ ຍັງຈະປະເຊີນກັບສິ່ງທ້າທາຍ ແລະ ໄພຂົ່ມຂູ່ຈໍານວນໜຶ່ງທີ່ຈະຕ້ອງໄດ້ຕິດຕາມ ແລະ ຄວບຄຸມ ດັ່ງນີ້:

- 1) ສະພາບການຂອງໂລກ ມີການຜັນແປທາງດ້ານເສດຖະກິດ, ອັດຕາເງິນເຟີ້, ລາຄານໍ້າມັນສູງ ສິ່ງຜົນໃຫ້ລາຄາປັດໄຈການຜະລິດເປັນຕົ້ນ ເຄື່ອງມືກະສິກໍາ, ແນວພັນພຶດ, ຝຸ່ນ, ຢາປາບສັດຕູພຶດ, ຄ່າແຮງງານ ມີແນວໂນ້ມເພີ່ມຂຶ້ນຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ ເຮັດໃຫ້ໂຄງປະກອບຕົ້ນທຶນການຜະລິດສູງຂຶ້ນ;
- 2) ການປ່ຽນແປງດິນຟ້າອາກາດ ໄດ້ສົ່ງຜົນໃຫ້ເກີດມີໄພພິບັດທາງທໍາມະຊາດ ແລະ ການລະບາດຂອງສັດຕູພຶດ ເຮັດໃຫ້ການຜະລິດພຶດສະບຽງອາຫານ ແລະ ພຶດຜະລິດເປັນສິນຄ້າ ບໍ່ໄດ້ຕາມຄາດໝາຍ;
- 3) ການພັດທະນາຕ່ອງໂສ້ການຜະລິດ ຕິດພັນກັບການປຸງແຕ່ງພຶດ ແລະ ຜະລິດຕະພັນພຶດ ຕ້ອງໄດ້ເຮັດຢ່າງຄົບຊຸດ, ເວົ້າລວມທັງພາກລັດ ແລະ ເອກະຊົນ ຍັງຂາດເຂີນງົບປະມານໃນການລົງທຶນ;
- 4) ໂຄງລ່າງພື້ນຖານດ້ານຄົມມະນາຄົມຂົນສົ່ງສິນຄ້າກະສິກໍາ ລະຫວ່າງເມືອງຕໍ່ເມືອງ, ແຂວງຕໍ່ແຂວງ ຍັງມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ;

- 5) ການນຳເຂົ້າ ແລະ ການສົ່ງຜ່ານພືດ ແລະ ໝາກໄມ້ ຍັງມີຄວາມສ່ຽງຕໍ່ການເກີດການລະບາດຂອງພະຍາດ ແລະ ສັດຕູພືດ;
- 6) ພະນັກງານວິຊາການ ທີ່ມີຄວາມຊຳນິຊຳນານສະເພາະດ້ານ ຍັງຈຳກັດ, ຂາດອຸປະກອນທີ່ທັນສະໄໝ, ການນຳໃຊ້ເຄື່ອງມືອຸປະກອນ ຍັງບໍ່ແທດເໝາະກັບວຽກງານ;
- 7) ການຜະລິດພືດເປັນສິນຄ້າຂອງຊາວກະສິກອນສ່ວນໃຫຍ່ ຜະລິດໃນຮູບແບບດັ້ງເດີມ ມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ ໃນການຫັນປ່ຽນຮູບແບບການຜະລິດແບບດັ້ງເດີມມາເປັນການຜະລິດແບບໃໝ່ ທີ່ໄດ້ທັງປະລິມານ, ຄຸນນະພາບ ແລະ ມາດຕະຖານ ຕາມຕະຫຼາດທີ່ຕ້ອງການ.

ຈາກຜົນຂອງການວິເຄາະ ສະພາບ, ທ່າແຮງ, ບັນຫາ, ກາລະໂອກາດ ແລະ ສິ່ງທ້າທາຍ ທີ່ໄດ້ກ່າວມາຂ້າງເທິງນັ້ນ ຈຶ່ງເຫັນວ່າ ສປປ ລາວ ຕ້ອງມີນະໂຍບາຍແຫ່ງຊາດໃນການສົ່ງເສີມການປູກພືດ ເປັນສິນຄ້າ, ທັງນີ້ກໍເພື່ອພັດທະນາຂະແໜງການປູກຝັງ ໃຫ້ມີຄວາມເຂັ້ມແຂງ ແລະ ໜັກແໜ້ນ ສາມາດປະກອບສ່ວນໃນການພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ ແລະ ສ້າງລາຍຮັບໃຫ້ແກ່ປະຊາຊົນ ເພື່ອຫຼຸດພື້ນຄວາມທຸກຍາກເທື່ອລະກ້າວ.

ພາກທີ II

ຈຸດປະສົງ, ເປົ້າໝາຍ ແລະ ຂອບເຂດການນຳໃຊ້

1. ຈຸດປະສົງ

ນະໂຍບາຍສະບັບນີ້ ກຳນົດຂຶ້ນເພື່ອເປັນແນວທາງຂອງພາກລັດ ໃນການສະໜັບສະໜູນ ແລະ ອຳນວຍຄວາມສະດວກໃຫ້ແກ່ການພັດທະນາ ຂະ

ແໜງ ການປູກຝັງ ຂອງ ສປປ ລາວ ໃຫ້ມີການຂະຫຍາຍຕົວ ແນໃສ່ ຮັບປະກັນດ້ານສະບຽງອາຫານ, ໂພຊະນາການ ແລະ ເປັນສິນຄ້າພາຍໃນ ແລະ ສົ່ງອອກ ຕາມທິດປູກຝັງທັນສະໄໝ, ສະອາດ, ປອດໄພ, ໃສ່ໃຈຄຸນ ນະພາບ, ຫນັ້ນຄົງ, ຍືນຍົງ ແລະ ເປັນສິນຄ້າ.

2. ເປົ້າໝາຍ

ນະໂຍບາຍສະບັບນີ້ ໄດ້ກຳນົດເປົ້າໝາຍຜົນປະໂຫຍດທີ່ຈະໄດ້ຮັບທາງ ດ້ານເສດຖະກິດ, ສັງຄົມ ແລະ ສິ່ງແວດລ້ອມ ແຕ່ນີ້ຮອດ ປີ 2030 ດັ່ງນີ້:

2.1. ເປົ້າໝາຍທາງດ້ານເສດຖະກິດ

ສູ້ຊົນການຜະລິດເຂົ້າ ໃຫ້ໄດ້ 4 ລ້ານໂຕນ, ການຜະລິດພືດ ສະບຽງອາຫານ ແລະ ການຜະລິດເປັນສິນຄ້າ ໃຫ້ໄດ້ 10 ລ້ານກວ່າໂຕນ ໃນນັ້ນ ພືດສະບຽງ 2,5 ລ້ານກວ່າໂຕນ (ການຜະລິດສາລີຫວານ 190.000 ໂຕນ, ເຜືອກມັນ 250.000 ໂຕນ, ປະເພດໜາກໄມ້ 550.000 ໂຕນ ແລະ ພືດຜັກ 1,60 ລ້ານໂຕນ ແລະ ອື່ນໆ) ແລະ ພືດ ສິນຄ້າ ໃຫ້ໄດ້ 7,5 ລ້ານກວ່າໂຕນ (ສາລີແຂງ 600.000 ໂຕນ, ກາເຟ 200.000 ໂຕນ, ອ້ອຍ 1,4 ລ້ານໂຕນ, ມັນຕົ້ນ 4 ລ້ານໂຕນ, ຢາສູບ 35.000 ໂຕນ, ໜາກເດືອຍ ສະເລ່ຍ 200.000 ໂຕນ, ໜາກກ້ວຍ ສະເລ່ຍ 800.000 ໂຕນ, ໜາກໂມ 200.000 ໂຕນ ແລະ ອື່ນໆ), ຄາດຄະເນມູນຄ່າການສົ່ງອອກພືດ ແລະ ຜະລິດຕະພັນພືດ ຮອດປີ 2030 ບໍ່ໃຫ້ຫຼຸດ 1,5 ຕື້ໂດລາສະຫະລັດ.

2.2. ເປົ້າໝາຍທາງດ້ານສັງຄົມ

ນະໂຍບາຍສະບັບນີ້ຄາດວ່າຈະມີຜົນປະໂຫຍດທາງດ້ານສັງຄົມ ເປັນຕົ້ນ ສ້າງອາຊີບ, ວຽກເຮັດງານທຳ ໃຫ້ມີລາຍຮັບ ແລະ ເຮັດໃຫ້

ຊີວິດການເປັນຢູ່ທີ່ດີຂຶ້ນ, ຍົກລະດັບສິມິແຮງງານ, ສ້າງຄວາມຊຳນານໃນການຄຸ້ມຄອງ, ບໍລິຫານ ແລະ ບໍລິການກິດຈະການ ດ້ານການປູກຝັງ, ຫຼຸດຜ່ອນການຫຼັ່ງໄຫຼເຂົ້າມາເຮັດວຽກໃນຕົວເມືອງ ແລະ ປະເທດເພື່ອນບ້ານ ຂອງຊາວໜຸ່ມ; ສິ່ງຜົນໃຫ້ສັງຄົມມີຄວາມສະຫງົບ, ອຸ່ນອ່ຽງທຸ່ນທ່ຽງ, ປະເທດຊາດມີຄວາມໝັ້ນຄົງ ຈະເລີນສີວິໄລເພີ່ມຂຶ້ນ.

2.3. ເປົ້າໝາຍທາງດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມ

ນະໂຍບາຍສະບັບນີ້ ຈະເປັນການປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນການສິ່ງເສີມດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມ ເປັນຕົ້ນ ການຊຸກຍູ້ ແລະ ຫັນການຜະລິດເຂົ້າສູ່ລະບົບກະສິກຳສະອາດ, ກະສິກຳທີ່ດີ (GAP) ແລະ ກະສິກຳອິນຊີ (OA) ເຊິ່ງຈະນຳໃຊ້ຜູ້ນຳອົງຄະທາດ-ຊີວະພາບ ໃນການປັບປຸງບາລຸງດິນເພື່ອປູກພືດ, ການຄຸ້ມຄອງການນຳເຂົ້າ, ການນຳໃຊ້ຜູ້ນເຄມີ, ຢາປາບສັດຕູພືດ ເຂົ້າສູ່ລະບົບ ແລະ ເຕັກນິກເພີ່ມຂຶ້ນ.

3. ຂອບເຂດການນຳໃຊ້

ນະໂຍບາຍແຫ່ງຊາດ ວ່າດ້ວຍການສິ່ງເສີມການປູກພືດ ຂອງ ສປປ ລາວ ສະບັບນີ້ ກຳນົດຂຶ້ນມາເພື່ອໃຊ້ສຳລັບ ບຸກຄົນ, ນິຕິບຸກຄົນ, ກຸ່ມ, ສະຫະກອນ ແລະ ການຈັດຕັ້ງ ທັງພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດ ທີ່ເຄື່ອນໄຫວວຽກງານດ້ານການປູກພືດເປັນສິນຄ້າ.

ພາກທີ III

ເນື້ອໃນຂອງນະໂຍບາຍສິ່ງເສີມການປູກພືດ

ນະໂຍບາຍແຫ່ງຊາດ ວ່າດ້ວຍການສິ່ງເສີມການປູກພືດ ຂອງ ສປປ ລາວ ມີຄວາມສໍາຄັນໃນການສ້າງເງື່ອນໄຂໃຫ້ແກ່ຂະແໜງການ ເພື່ອຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ຄາດໝາຍສູ້ຊົນດ້ານການຜະລິດສະບຽງອາຫານໃຫ້ພຽງພໍ ຕອບສະໜອງໃຫ້ ແກ່ການບໍລິໂພກພາຍໃນ ເພື່ອຫຼຸດຜ່ອນການນໍາເຂົ້າ ແລະ ການຜະລິດເປັນ ສິນຄ້າສິ່ງອອກ, ສ້າງລາຍຮັບ, ນໍາເອົາເງິນຕາເຂົ້າມາປະເທດ ໃຫ້ຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ສາມາດເຊື່ອມໂຍງກັບພາກພື້ນ ແລະ ສາກົນ ທີ່ ສປປ ລາວ ເປັນພາຄີ. ນະໂຍບາຍແຫ່ງຊາດ ວ່າດ້ວຍການສິ່ງເສີມການປູກພືດ ຂອງ ສປປ ລາວ ປະກອບດ້ວຍເນື້ອໃນ 08 ຂໍ້ ດັ່ງນີ້:

1. ນະໂຍບາຍທີ່ດິນ ສໍາລັບ ການປູກພືດ

ບັນຫາ:

1. ການແບ່ງເຂດທີ່ດິນ ສໍາລັບ ເປົ້າໝາຍການປູກພືດແຕ່ລະຊະນິດ ຍັງ ບໍ່ທັນລະອຽດຊັດເຈນ ເຮັດໃຫ້ການວາງແຜນຊຸກຍູ້ຜູ້ປະກອບການ ແລະ ຊາວກະສິກອນ ບໍ່ທັນຖືກນໍາໃຊ້ຢ່າງເຕັມສ່ວນ;
2. ປະຊາຊົນ ປູກພືດຕາມຄວາມຕ້ອງການຂອງຕະຫຼາດ ໂດຍບໍ່ຄໍານຶງ ເຖິງການຫັນປ່ຽນການນໍາໃຊ້ທີ່ດິນສໍາລັບປູກພືດ ຈະມີທ່າອ່ຽງ ຈາກການປູກພືດສະບຽງອາຫານ ແລະ ພືດເສດຖະກິດ ໄປສູ່ພືດ ອຸດສາຫະກໍາອື່ນ, ການນໍາໃຊ້ທີ່ດິນປູກພືດບໍ່ຖືກຕ້ອງຕາມເປົ້າ ໝາຍເປັນຕົ້ນ ທີ່ດິນເໝາະສົມສໍາລັບການປູກພືດເສດຖະກິດ ຫັນ ໄປນໍາໃຊ້ປະໂຫຍດອື່ນ;
3. ບໍ່ທັນມີນິຕິກຳສະເພາະໃນການຄຸ້ມຄອງທີ່ດິນປູກພືດ ສໍາລັບ ການ ຜະລິດພືດສະບຽງອາຫານ ແລະ ພືດຜະລິດເປັນສິນຄ້າ;

4. ໂຄງການສະໜັບສະໜູນການຄຸ້ມຄອງ ແລະ ພັດທະນາທີ່ດິນປູກພືດ ຍັງມີຈຳກັດ.

ຈຸດປະສົງ:

1. ເພື່ອກຳນົດ, ຈັດສັນ ແລະ ແບ່ງເຂດເນື້ອທີ່ດິນກະສິກຳ ໃຫ້ແທດເໝາະກັບ ເງື່ອນໄຂ, ທີ່ຕັ້ງ, ຈຸດພິເສດ, ທ່າແຮງ ແລະ ຂີ້ໄດ້ປຽບຂອງແຕ່ລະພື້ນທີ່ ໃນການດຳເນີນການຜະລິດ ແລະ ທຸລະກິດດ້ານການປູກພືດ ໃຫ້ເປັນທັນສະໄໝ ຕາມທິດກະສິກຳສະອາດ;
2. ເພື່ອຄຸ້ມຄອງສະຫງວນພື້ນທີ່ປູກພືດ, ຄຸ້ມຄອງການນຳໃຊ້, ການພັດທະນາ ແລະ ປົກປັກຮັກສາ ທີ່ດິນປູກພືດໃນເຂດທີ່ເໝາະສົມ ພ້ອມທັງ ຊຸກຍູ້ການນຳໃຊ້ທີ່ດິນປູກພືດ ໃຫ້ມີປະສິດທິພາບ ແລະ ປະສິດທິຜົນສູງສຸດ.

ນະໂຍບາຍ:

1. ລັດ ເປັນເຈົ້າການໃນການຄຸ້ມຄອງເນື້ອທີ່ດິນກະສິກຳ ລວມທັງເນື້ອທີ່ດິນປູກພືດ ດ້ວຍການສຳຫຼວດ, ການກຳນົດເຂດ, ວາງແຜນການນຳໃຊ້ເນື້ອທີ່ດິນປູກພືດ ໃຫ້ຖືກຕ້ອງຕາມເປົ້າໝາຍ;
2. ລັດ ສົ່ງເສີມໃຫ້ຜູ້ປະກອບການ ແລະ ຊາວກະສິກອນ ນຳໃຊ້ດິນປູກພືດຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນການຜະລິດພືດສະບຽງອາຫານ ແລະ ຜະລິດພືດເປັນສິນຄ້າໃຫ້ເກີດປະໂຫຍດສູງສຸດ, ມີຄວາມຍືນຍົງດ້ວຍການລົງທຶນ ແລະ ການນຳໃຊ້ເຕັກນິກທີ່ເໝາະສົມ;
3. ດຳເນີນການຕິດຕາມ, ກວດກາ ການນຳໃຊ້ທີ່ດິນປູກພືດຢ່າງເປັນລະບົບ, ພັດທະນາການຂຶ້ນທະບຽນທີ່ດິນກະສິກຳ ເພື່ອຢັ້ງຢືນສິດນຳໃຊ້ ດ້ວຍການສ້າງ ແລະ ປັບປຸງບັນດານິຕິກຳ ແລະ ອອກບົດແນະນຳທາງດ້ານວິຊາການ ໃນການປັບປຸງບຳລຸງດິນ ສຳລັບ ການປູກພືດແຕ່ລະຊະນິດ;
4. ລັດ ຄົ້ນຄວ້າ ສ້າງ ແລະ ປັບປຸງ ນິຕິກຳ, ລະບຽບການຄຸ້ມຄອງນຳໃຊ້ເນື້ອທີ່ດິນກະສິກຳ ລວມທັງ ເນື້ອທີ່ດິນປູກພືດ ເພື່ອຮັບປະກັນ

ຄວາມໝັ້ນຄົງທາງດ້ານສະບຽງອາຫານ ໂດຍເພີ່ມສະມັດຕະພາບຂອງການຜະລິດພືດໃຫ້ສູງຂຶ້ນ;

5. ພື້ນທີ່ການຜະລິດທີ່ໄດ້ຮັບການຍັ້ງຢືນ ຕາມມາດຖານ ກະສິກຳທີ່ດີ ແລະ ກະສິກຳອິນຊີ ຕິດຕໍ່ກັນ ໃນໄລຍະ 03 ປີ ຈະໄດ້ຮັບການຄົ້ນຄ້ວາ ນະໂຍບາຍຫຼຸດຜ່ອນພາສີທີ່ດິນ;
6. ລັດ ສົ່ງເສີມໃຫ້ມີການປູກພືດຫຼາຍຮອບວຽນຕໍ່ປີ ໃນເຂດທີ່ມີເງື່ອນໄຂການສະໜອງນໍ້າ ເປັນຕົ້ນ ການຜະລິດເຂົ້າ (ນາປີ ແລະ ນາແຊງ) ຫຼື ພືດຊະນິດອື່ນ ທີ່ມີທ່າແຮງ ໂດຍຜ່ານການສະໜອງແນວພັນ, ຝຸ່ນ, ຢາປາບສັດຕູພືດ, ເຕັກນິກ ແລະ ຄ່ານໍາໃຊ້ນໍ້າຊົນລະປະທານ.

2. ນະໂຍບາຍປັດໄຈການຜະລິດ

ບັນຫາ:

1. ແນວພັນພືດຫຼາຍຊະນິດ ແມ່ນຍັງບໍ່ທັນໄດ້ຄົ້ນຄວ້າ ແລະ ພັດທະນາຢ່າງຄົບຊຸດ, ບໍ່ທັນມີແນວພັນພືດທີ່ດີ, ມີຄຸນນະພາບສະໜອງໃຫ້ສັງຄົມໄດ້ພຽງພໍກັບຄວາມຕ້ອງການ ແລະ ສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນອາໄສນໍາເຂົ້າຈາກຕ່າງປະເທດ;
2. ການສະໜອງຝຸ່ນ, ຊະນິດສູດຝຸ່ນ ເຄມີ, ຊີວະພາບ ແລະ ອົງຄະທາດ ຂອງບັນດາໂຮງງານຕ່າງໆ ຢູ່ພາຍໃນປະເທດ ຍັງບໍ່ທັນໄດ້ມາດຕະຖານ, ຮັບປະກັນ ແລະ ສະໜອງໄດ້ຢ່າງພຽງພໍກັບຄວາມຕ້ອງການຊົມໃຊ້ ຂອງຊາວກະສິກອນ ແລະ ບັນດາຜູ້ປະກອບການ ທີ່ຜະລິດພືດສະບຽງອາຫານ ແລະ ຜະລິດພືດສິນຄ້າ ຍັງອາໄສການນໍາເຂົ້າຈາກຕ່າງປະເທດເປັນສ່ວນຫຼາຍ;
3. ບໍ່ທັນມີໂຮງງານຜະລິດຢາປາບສັດຕູພືດ, ຢາປາບສັດຕູພືດສ່ວນຫຼາຍແມ່ນນໍາເຂົ້າ ຈາກຕ່າງປະເທດ ເພື່ອຮັບໃຊ້ ໃນການປ້ອງກັນ

ແລະ ຄວບຄຸມການລະບາດຂອງສັດຕູພືດ ໃຫ້ທ່ວງທັນກັບ
ສະພາບການ;

4. ການຄຸ້ມຄອງການນໍາເຂົ້າ ແນວພັນພືດ, ຝຸ່ນ ແລະ ຢາປາບສັດຕູ
ພືດ ຍັງບໍ່ທັນໄດ້ດີ ແລະ ຍັງມີການລັກລອບນໍາເຂົ້າ ບໍ່ຖືກຕາມ
ລະບຽບຫຼັກການທີ່ກົດໝາຍວາງອອກ;
5. ຫ້ອງວິໄຈ ແລະ ກວດກາຄຸນນະພາບ ແນວພັນພືດ, ຝຸ່ນ ແລະ ຢາ
ປາບສັດຕູພືດ ຍັງບໍ່ໄດ້ຮັບການພັດທະນາ ຕາມຄວາມຮຽກຮ້ອງ
ຕ້ອງການ;
6. ບັນຫາລາຄາຝຸ່ນທີ່ຜະລິດພາຍໃນ ດີ້ນທຶນການຜະລິດຂ້ອນຂ້າງ
ສູງ ແລະ ຝຸ່ນທີ່ນໍາເຂົ້າຈາກຕ່າງປະເທດ ມີລາຄາສູງ.

ຈຸດປະສົງ:

1. ເພື່ອພັດທະນາ ແລະ ຄົ້ນຄວ້າແນວພັນພືດໃໝ່ ໃຫ້ສາມາດຕອບ
ສະໜອງ ໃຫ້ແກ່ຊາວກະສິກອນ ແລະ ຜູ້ປະກອບການຜະລິດພືດ
ຢ່າງພຽງພໍ;
2. ເພື່ອສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງໃນການຄຸ້ມຄອງການນໍາເຂົ້າ, ຈໍາໜ່າຍ
ແລະ ການນໍາໃຊ້ ແນວພັນພືດ, ຝຸ່ນ ແລະ ຢາປາບສັດຕູພືດ ໃຫ້
ຖືກ ຕ້ອງຕາມລະບຽບການ;
3. ເພື່ອປັບປຸງລະບົບການສະໜອງແນວພັນພືດ, ຝຸ່ນ ແລະ ຢາປາບ
ສັດຕູພືດ ໃຫ້ມີຄຸນນະພາບ, ລາຄາທີ່ເໝາະສົມ ແລະ ພຽງພໍກັບ
ຄວາມຕ້ອງການຂອງຊາວກະສິກອນ ແລະ ຜູ້ປະກອບການ ໄດ້ຢ່າງ
ທົ່ວເຖິງ, ທັນເວລາ ແລະ ມີສ່ວນແຮໄວ້ໃນເວລາເກີດໄພທໍາມະ
ຊາດ.

ນະໂຍບາຍ

1. ລັດ ສະໜັບສະໜູນ ແລະ ອໍານວຍຄວາມສະດວກໃຫ້ແກ່ຜູ້ລົງທຶນ
ສ້າງ ແລະ ດໍາເນີນທຸລະກິດດ້ານໂຮງງານຜະລິດຝຸ່ນຊີວະພາບ ແລະ
ຝຸ່ນອົງຄະທາດ ດ້ວຍການໃຫ້ນະໂຍບາຍຍົກເວັ້ນພາສີ, ອາກອນໃນ

- ການນຳເຂົ້າວັດຖຸອຸປະກອນ ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການສ້າງໂຄງລ່າງ ພື້ນຖານຂອງໂຮງງານຜະລິດຝຸ່ນ;
2. ລັດ ຊຸກຍູ້, ສົ່ງເສີມໃຫ້ທຸກພາກສ່ວນເສດຖະກິດ ລົງທຶນໃສ່ໂຄງລ່າງພື້ນຖານໃນການຄົ້ນຄວ້າເຕັກນິກ, ທົດສອບ, ວິໄຈຄຸນນະພາບ ແລະ ມາດຕະຖານແນວພັນພືດ, ຝຸ່ນ ແລະ ຢາປາບສັດຕູພືດ;
 3. ລັດ ປັບປຸງ, ຍົກລະດັບ ສູນ, ສະຖານີ ທີ່ເປັນບ່ອນຜະລິດ ແລະ ສະໜອງແນວພັນພືດ ໃຫ້ຊາວກະສິກອນ ແລະ ຜູ້ປະກອບການ, ນອກນັ້ນ ຍັງຍົກເວັ້ນພາສີ ສຳລັບ ການນຳເຂົ້າແນວພັນພືດ, ຝຸ່ນ ແລະ ຢາປາບສັດຕູພືດ ທີ່ບໍ່ມີລັກສະນະການຄ້າ ຫຼື ບໍ່ສາມາດຜະລິດ ພາຍໃນໄດ້ ເພື່ອຕອບສະໜອງການຜະລິດ, ການສຶກສາ, ຄົ້ນຄວ້າ ທົດລອງ ແລະ ແກ້ໄຂຈາກຜົນກະທົບໄພພິບັດ;
 4. ສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້ແກ່ບຸກຄະລາກອນ ແລະ ພັດທະນາເຄື່ອງມື ວິໄຈທີ່ຈຳເປັນ ສຳລັບ ການທົດສອບ, ວິໄຈ, ການກວດກາຄຸນນະພາບເມັດພັນພືດ, ຝຸ່ນ ແລະ ຢາປາບສັດຕູພືດ.

3. ນະໂຍບາຍສົ່ງເສີມດ້ານຄຸນນະພາບ ແລະ ການປຸງແຕ່ງພືດ

ບັນຫາ:

1. ການຈັດຕັ້ງກຳລັງການຜະລິດ ເພື່ອສະໜອງວັດຖຸດິບປ້ອນໂຮງງານ ປຸງແຕ່ງພືດ ຍັງບໍ່ທັນໄດ້ຄຸນນະພາບ, ມາດຕະຖານ ແລະ ບໍ່ພຽງພໍ ກັບຄວາມຕ້ອງການ;
2. ໂຮງງານປຸງແຕ່ງພືດ ແລະ ຜະລິດຕະພັນພືດ ສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນ ໂຮງງານຂະໜາດນ້ອຍ, ບໍ່ໄດ້ມາດຕະຖານ ຂອງ ພາກພື້ນ ແລະ ສາກົນ;
3. ການປຸງແຕ່ງ ແລະ ການຕະຫຼາດ ພືດ ແລະ ຜະລິດຕະພັນພືດ ຍັງບໍ່ ເຂັ້ມແຂງ ບໍ່ສາມາດແຂ່ງຂັນທາງດ້ານການຄ້າ ໂດຍສະເພາະລາຄາ

ແລະ ມາດຕະຖານຂອງຜະລິດຕະພັນ, ການປະຕິບັດສັນຍາສອງ
ສິ້ນ ລະຫວ່າງ ຜູ້ຜະລິດ ແລະ ຜູ້ປະກອບການ ຍັງບໍ່ທັນໄດ້ດີເທົ່າທີ່
ຄວນ;

4. ການລົງທຶນໃສ່ການພັດທະນາໂຄງລ່າງພື້ນຖານວິທະຍາສາດ ເຕັກ
ໂນໂລຊີ, ມາດຕະຖານໂຮງງານ, ຫ້ອງວິໄຈ, ໂຮງເຮືອນປຸກພືດ,
ໂຮງເຮືອນຫຸ້ມຫໍ່, ລານຕາກ ແລະ ສາງເກັບຮັກສາ ຍັງບໍ່ທັນສູງ
ແລະ ບໍ່ໄດ້ມາດຕະຖານ;
5. ການສົ່ງເສີມ ແລະ ພັດທະນາກະສິກຳສະອາດ ບໍ່ທັນກວ້າງຂວາງ
ແລະ ສອດຄ່ອງກັບຄວາມຕ້ອງການຂອງຕະຫຼາດ;
6. ການຄຸ້ມຄອງການລົງທຶນດ້ານການປຸກພືດເປັນສິນຄ້າ ຍັງບໍ່ທັນຈັດ
ຕັ້ງປະຕິບັດໄດ້ຢ່າງສອດຄ່ອງ ຕາມ ກົດໝາຍ ແລະ ລະບຽບການທີ່
ກຳນົດໄວ້;
7. ການຈັດການ, ການນຳໃຊ້ສິ່ງເສດເຫຼືອ ຈາກການປຸງແຕ່ງພືດ ຍັງບໍ່
ທັນໄດ້ປະຕິບັດຕາມລະບຽບການ.

ຈຸດປະສົງ:

1. ຊຸກຍູ້, ສົ່ງເສີມ ໃຫ້ຜູ້ຜະລິດ, ກຸ່ມ, ສະຫະກອນ, ສະມາຄົມ ແລະ
ຜູ້ປະກອບການ ຜະລິດພືດ ໃຫ້ໄດ້ປະລິມານ, ຄຸນນະພາບ ແລະ
ມາດຕະຖານ ເພື່ອປ້ອນໂຮງງານປຸງແຕ່ງໃຫ້ພຽງພໍ ແລະ ສົ່ງອອກ
ຕ່າງປະເທດ;
2. ຍົກລະດັບໂຮງງານປຸງແຕ່ງພືດ, ຫ້ອງວິໄຈ, ສາງເກັບຮັກສາ ແລະ
ອື່ນໆ ທີ່ເອື້ອອຳນວຍຄວາມສະດວກ ໃຫ້ແກ່ການສົ່ງເສີມການ
ຜະລິດ ແລະ ການປຸງແຕ່ງ ພືດ ແລະ ຜະລິດຕະພັນພືດ ໃຫ້ໄດ້
ມາດຕະຖານ.

ນະໂຍບາຍ:

1. ລັດ ຊຸກຍູ້, ສົ່ງເສີມ ໃຫ້ຜູ້ປະກອບການ ຜະລິດພືດຕາມຕ້ອງໂສ້
ການຜະລິດ ຕິດພັນກັບການປຸງແຕ່ງໃຫ້ໄດ້ມາດຕະຖານ ແລະ

- ສາມາດແຂ່ງຂັນທາງດ້ານການຄ້າ ດ້ວຍການຮ່ວມສຳພັນ ເສດຖະກິດ ລະຫວ່າງ ຜູ້ຜະລິດ, ກຸ່ມ, ສະຫະກອນ ຫຼື ສະມາຄົມ;
2. ລັດ ຊຸກຍູ້, ສົ່ງເສີມ ໃຫ້ທຸກພາກສ່ວນເສດຖະກິດ ລົງທຶນ ພັດທະນາໂຄງລ່າງພື້ນຖານວິທະຍາສາດເຕັກໂນໂລຊີ, ໂຮງງານປຸງ ແຕ່ງພືດ, ຫ້ອງວິໄຈຄຸນນະພາບມາດຕະຖານສິນຄ້າພືດ ໃຫ້ເປັນ ລະບົບ ແລະ ສອດຄ່ອງຕາມມາດຕະຖານຂອງພາກພື້ນ ແລະ ສາກົນ;
 3. ລັດ ສົ່ງເສີມ ແລະ ອຳນວຍຄວາມສະດວກ ໃຫ້ພາກສ່ວນທຸລະກິດ ລົງທຶນໃສ່ການຜະລິດ ແລະ ການສະໜອງນໍ້າຢ່າງພຽງພໍ ໃຫ້ແກ່ ການຜະລິດກະສິກຳສະອາດ ໂດຍນຳໃຊ້ເຕັກໂນໂລຊີ ທີ່ສະອາດ ແລະ ເປັນມິດຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ, ການກວດກາ ແລະ ຍັງຢືນ ຕາມ ກົດໝາຍ ແລະ ລະບຽບການ;
 4. ຊຸກຍູ້ ການເຮັດສັນຍາຜູກພັນລະຫວ່າງ ຜູ້ຜະລິດ ແລະ ຜູ້ຊື້ ທີ່ເປັນ ທຳ ແລະ ພັດທະນາການຄຸ້ມຄອງການຊື້ຂາຍພືດ ຜ່ານລະບົບເອ ເລັກໂຕຣນິກ;
 5. ລັດ ກຳນົດນິຕິກຳ, ກົນໄກ ແລະ ວິທີການຄຸ້ມຄອງການລົງທຶນປູກ ພືດເປັນສິນຄ້າ ເພື່ອສະໜັບສະໜູນ ໃຫ້ຜູ້ລົງທຶນ ໄດ້ຮັບ ນະໂຍບາຍຍົກເວັ້ນ ພາສີ, ອາກອນມູນຄ່າເພີ່ມ ສຳລັບ ການນຳເຂົ້າ ພາຫະນະ, ເຄື່ອງມື ແລະ ອຸປະກອນ ເພື່ອຮັບໃຊ້ການຜະລິດ, ປຸງ ແຕ່ງພືດ ແລະ ຜະລິດຕະພັນພືດ;
 6. ລັດ ຊຸກຍູ້, ສົ່ງເສີມ ໂຮງງານປຸງແຕ່ງພືດທີ່ໄດ້ຮັບມາດຕະຖານການ ຜະລິດທີ່ດີ ທີ່ໄດ້ຍັງຢືນ ແລະ ຮັບຮອງ ຈາກກົມປູກຝັງ ຈະໄດ້ຮັບ ນະໂຍບາຍຫຼຸດຜ່ອນກະແສໄຟຟ້າ ເທົ່າກັບກະແສໄຟຟ້າກະສິກຳ;
 7. ລັດ ຊຸກຍູ້, ສົ່ງເສີມ ໃຫ້ມີການນຳໃຊ້ສິ່ງເສດເຫຼືອຈາກການຜະລິດ ແລະ ການປຸງແຕ່ງພືດໃຫ້ເກີດປະໂຫຍດສູງສຸດ ດ້ວຍການເຮັດ ຝຸ່ນ

ໝັກ, ຜູ້ນຳພາ, ແກ້ສຊີວະພາບ ແລະ ພະລັງງານໝູນວຽນ ເຊິ່ງເປັນ
ມິດກັບສິ່ງແວດລ້ອມ.

4. ນະໂຍບາຍດ້ານການສົ່ງອອກພືດ ແລະ ຜະລິດຕະພັນພືດ

ບັນຫາ:

1. ການປະຕິບັດມາດຕະການດ້ານສຸຂານາໄມ ແລະ ສຸຂານາໄມພືດ, ມາດຕະຖານດ້ານເຕັກນິກ ເປັນຕົ້ນ ການສ້າງສະຖານີກັກກັນພືດ, ການປ້ອງກັນ ແລະ ຄວບຄຸມສັດຕູພືດ, ລະບົບກວດສອບຄືນຫຼັງ ແລະ ການວິໄຈສັດຕູພືດ ລວມທັງ ການຢັ້ງຢືນສຸຂານາໄມພືດ ແລະ ຄຸນນະພາບຜະລິດຕະພັນພືດ ຍັງບໍ່ທັນເຮັດໄດ້ດີເທົ່າທີ່ຄວນ;
2. ຂໍ້ມູນຂ່າວສານດ້ານການຕະຫຼາດ ແລະ ການຄຸ້ມຄອງລາຄາສິນຄ້າ ປະເພດ ພືດ ແລະ ຜະລິດຕະພັນພືດ ຍັງບໍ່ໄດ້ຮັບການຄຸ້ມຄອງຢ່າງ ເປັນລະບົບ;
3. ການເຈລະຈາເຕັກນິກເປີດຕະຫຼາດ ພືດ ແລະ ຜະລິດຕະພັນພືດ ກັບບັນດາປະເທດຄູ່ຄ້າ ຍັງບໍ່ທັນໄດ້ຫຼາຍ ແລະ ຊັກຊ້າ ເປັນຕົ້ນ ແມ່ນພືດທີ່ປະເທດເຮົາມີທ່າແຮງ;
4. ໂຄງລ່າງພື້ນຖານເຕັກນິກ (ສະຖານີກັກກັນພືດ, ຫ້ອງວິໄຈ, ເຄື່ອງມືອຸປະກອນ...), ເຈົ້າໜ້າທີ່ກັກກັນພືດ ຍັງຈຳກັດ ແລະ ຜູ້ ປະກອບການ ບໍ່ປະຕິບັດຕາມເງື່ອນໄຂດ້ານສຸຂານາໄມ ແລະ ສຸຂາ ນາໄມພືດ ກ່ຽວກັບ ການນຳເຂົ້າ-ສົ່ງອອກ ພືດ ແລະ ຜະລິດຕະພັນ ພືດ;

5. ການບໍລິການຂົນສົ່ງ, ຈຸດຄ່ຽນຖ່າຍ, ສະຖານທີ່ພັກສິນຄ້າ ແລະ ສິ່ງອໍານວຍຄວາມສະດວກອື່ນ ຢູ່ພາຍໃນປະເທດຈໍາກັດ ແລະ ບໍ່ ທັນສະໄໝ.

ຈຸດປະສົງ:

1. ບັບປຸງສະຖານີກັກກັນພຶດ, ຫ້ອງວິໄຈ, ເຄື່ອງມືອຸປະກອນ ດ້ານ ສຸຂານາໄມພຶດ ແລະ ຄວາມປອດໄພຂອງພຶດ, ການບໍລິການຂົນສົ່ງ ຈຸດຄ່ຽນຖ່າຍ ແລະ ສະຖານທີ່ພັກສິນຄ້າ ສາມາດປະຕິບັດ ຕາມ ເງື່ອນໄຂການນໍາເຂົ້າ ແລະ ສົ່ງອອກ ຂອງປະເທດຄູ່ຄ້າ;
2. ເພື່ອສະໜອງຂໍ້ມູນຂ່າວສານດ້ານວິຊາການ ແລະ ລາຍການສິນຄ້າ ປະເພດພຶດ ແລະ ຜະລິດຕະພັນພຶດ ສົ່ງອອກໃຫ້ຫຼາຍຂຶ້ນ.

ນະໂຍບາຍ:

1. ລັດ ຊຸກຍູ້, ສົ່ງເສີມ ແລະ ພັດທະນາ ການນໍາໃຊ້ເຕັກນິກທີ່ທັນສະ ໄໝເຂົ້າໃນວຽກງານ ສຸຂານາໄມ ແລະ ສຸຂານາໄມພຶດ ສໍາລັບ ການ ສົ່ງອອກ ພຶດ ແລະ ຜະລິດຕະພັນພຶດ ໃຫ້ມີຄວາມເຂັ້ມແຂງ;
2. ລັດ ຊຸກຍູ້, ສົ່ງເສີມ ໃຫ້ຜູ້ປະກອບການລົງທຶນ ສ້າງ ແລະ ພັດທະນາ ສະຖານີກັກກັນພຶດ, ຫ້ອງວິໄຈສັດຕູພຶດ, ສານພິດຕົກ ຄ້າງ, ຄຸນນະພາບສິນຄ້າ ແລະ ການຮົມຢາຂ້າເຊື້ອ;
3. ລັດ ຊຸກຍູ້, ສົ່ງເສີມ ໃຫ້ຜູ້ປະກອບການລົງທຶນ ສ້າງ ລະບົບການ ບໍລິການຂົນສົ່ງ, ຈຸດຄ່ຽນຖ່າຍ ແລະ ສະຖານທີ່ພັກສິນຄ້າ ໃຫ້ມີ ຫຼາຍແຫ່ງ ແລະ ທັນສະໄໝ;
4. ລັດ ເພີ່ມທະວີໃນການເກັບກໍາຂໍ້ມູນປະເມີນຄວາມສ່ຽງສັດຕູພຶດ, ການເຈລະຈາເຕັກນິກເປີດຕະຫຼາດ ພຶດ ແລະ ຜະລິດຕະພັນພຶດ ໃຫ້ຫຼາຍຂຶ້ນ;
5. ໂຄສະນາເຜີຍແຜ່ຂໍ້ມູນຂ່າວສານ, ເງື່ອນໄຂການສົ່ງອອກ ໃຫ້ແກ່ຜູ້ ປະກອບການ ປະຕິບັດໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບແຕ່ລະປະເທດຄູ່ຄ້າ;

6. ລັດ ສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້ແກ່ ວິຊາການ, ເຈົ້າໜ້າທີ່ ແລະ ຜູ້ປະກອບການ ປະຕິບັດໃຫ້ສອດຄ່ອງຕາມເງື່ອນໄຂນຳເຂົ້າ-ສົ່ງອອກຂອງປະເທດຄູ່ຄ້າ.

5. ນະໂຍບາຍບຸກຄະລາກອນ ແລະ ຜູ້ອອກແຮງງານ

ບັນຫາ:

1. ພະນັກງານວິຊາການສະເພາະດ້ານ ເຊັ່ນ: ພະຍາດ, ແມງໄມ້, ວິໄຈສານເຄມີຕົກຄ້າງ, ກະສິກຳສະອາດ, ວິທະຍາສາດອາຫານ ຍັງມີຈຳກັດ ບໍ່ສາມາດບັນຈຸໄດ້ຕາມແຜນຕຳແໜ່ງງານທີ່ນິດ;
2. ປະລິມານ ແລະ ຄຸນນະພາບຂອງແຮງງານ ໃນຂົງເຂດການຜະລິດ, ການປຸງແຕ່ງພືດ ແລະ ຜະລິດຕະພັນພືດ ຍັງບໍ່ພຽງພໍ;
3. ການຝຶກອົບຮົມໄລຍະສັ້ນ ແລະ ໄລຍະຍາວ ເພື່ອເພີ່ມຄວາມຮູ້ຄວາມສາມາດ ໃຫ້ແກ່ພະນັກງານຂະແໜງການປູກຝັງ ຍັງມີໜ້ອຍ ແລະ ບໍ່ຕໍ່ເນື່ອງ.

ຈຸດປະສົງ:

1. ເພື່ອເພີ່ມຈຳນວນນັກວິຊາການສະເພາະດ້ານ ໃຫ້ຂະແໜງການປູກຝັງ ແຕ່ສູນກາງຮອດທ້ອງຖິ່ນ ຢ່າງພຽງພໍ;
2. ຊຸກຍູ້ ໃຫ້ຜູ້ປະກອບການນຳໃຊ້ ນັກວິຊາການປູກຝັງ ເຂົ້າປະກອບອາຊີບຢູ່ໃນຟາມປູກພືດ, ໂຮງງານປຸງແຕ່ງພືດ ແລະ ຜະລິດຕະພັນພືດ ໃຫ້ຫຼາຍຂຶ້ນ;
3. ເພື່ອພັດທະນາທັກສະສີມິແຮງງານໃນຂົງເຂດປູກຝັງ ໃຫ້ມີຄວາມກ້າວໜ້າ ແລະ ທັນສະໄໝ ສາມາດຕອບສະໜອງກັບການເຕີບໂຕຂອງຂະແໜງການປູກຝັງ ຢູ່ໃນແຕ່ລະທ້ອງຖິ່ນ.

ນະໂຍບາຍ:

1. ລັດ ກຳນົດແຜນການພັດທະນາບຸກຄະລາກອນ ແລະ ກຳນົດຕຳແໜ່ງງານຕາມພາລະບົດບາດ ແລະ ໜ້າທີ່ຂອງຂະແໜງການປຸກຝັງ ຕິດພັນກັບການຍົກລະດັບ ໃຫ້ກົມກຽວ ແລະ ສອດຄ່ອງກັບຄວາມຕ້ອງການໃນແຕ່ລະໄລຍະ;
2. ລັດ ສົ່ງເສີມ ວິຊາການປຸກຝັງ ແລະ ຜູ້ອອກແຮງງານ ເຂົ້າຮ່ວມ ຝຶກອົບຮົມ, ສຳມະນາ ແລະ ແລກປ່ຽນບົດຮຽນ ເພື່ອສ້າງໂອກາດໃນການປະກອບອາຊີບ ແລະ ເຂົ້າເຖິງຕະຫຼາດແຮງງານ ພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດ ເພື່ອນຳໄປສູ່ການເຮັດສັນຍາ ແລະ ເຮັດວຽກຮ່ວມກັນ;
3. ລັດ ຊຸກຍູ້, ສົ່ງເສີມ ໃຫ້ຫຼາຍພາກສ່ວນ ລົງທຶນໃສ່ປັບປຸງ ສູນ, ສະຖານີ ຂອງສູນກາງ ແລະ ຫ້ອງຖິ່ນ, ປະກອບກົນຈັກ ແລະ ເຄື່ອງມືອຸປະກອນຮັບໃຊ້ການຜະລິດ ທີ່ທັນສະໄໝ ໄປຄວາມຄູ່ກັບການປັບປຸງ ຫຼັກສູດການຮຽນ-ການສອນ, ຄູ່ມືວິຊາການ; ຊຸກຍູ້ພາກເອກະຊົນ ສ້າງສູນຮຽນຮູ້ ແລະ ຄຣິນິກພິດ.

6. ນະໂຍບາຍຮັບປະກັນຄວາມສ່ຽງ ຕໍ່ການປຸກພືດ

ບັນຫາ:

1. ການປຸກພືດ ຂອງ ສປປ ລາວ ແມ່ນ ເປັນການປຸກແບບຂະໜາດນ້ອຍ ກະແຈກກະຈາຍ ສ່ວນໃຫຍ່ຍັງຂຶ້ນກັບປັດໄຈທຳມະຊາດ ເປັນຫຼັກການນຳໃຊ້ເຕັກນິກ ແລະ ເຕັກໂນໂລຊີໃໝ່ ຍັງບໍ່ທັນຫຼາຍ;
2. ສະພາບການປ່ຽນແປງຂອງດິນຟ້າອາກາດ ເປັນສາເຫດໃຫ້ເກີດໄພພິບັດທາງທຳມະຊາດ, ການລະບາດຂອງສັດຕູພືດ ເຮັດໃຫ້ຜົນຜະລິດພືດ ເກີດຄວາມເສຍຫາຍ ແລະ ຄັງແຮສຸກເສີນ ສຳລັບ ການແກ້ໄຂໃນເວລາເກີດວິກິດການ ຍັງບໍ່ພຽງພໍ;

3. ການຄ້າປະກັນລາຄາຜົນຜະລິດພືດ ແລະ ປັດໃຈການຜະລິດ (ແນວພັນພືດ, ຝຸ່ນ, ແລະ ຢາປາບສັດຕູພືດ) ຍັງບໍ່ຖືກຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໄດ້ດີເທົ່າທີ່ຄວນ.

ຈຸດປະສົງ:

1. ເພື່ອຮັບປະກັນການປູກພືດ ໃຫ້ມີການຂະຫຍາຍຕົວ ຍົກສູງສະມັດຕະພາບຜົນຜະລິດພືດສະບຽງອາຫານ ແລະ ພືດສິນຄ້າ ດ້ວຍການນຳໃຊ້ວິທະຍາສາດ-ເຕັກນິກ ທີ່ທັນສະໄໝ ແລະ ສ້າງຄັງແຮສຸກເສີນຮອງຮັບ ເພື່ອແກ້ໄຂຄວາມສ່ຽງທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນ;
2. ເພື່ອສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້ແກ່ລະບົບການ ປ້ອງກັນ ແລະ ຄວບຄຸມ ການລະບາດສັດຕູພືດ ແລະ ພ້ອມທັງສ້າງແຜນແຮສຸກເສີນ ເພື່ອຮັບມືກັບໄພພິບັດທາງທຳມະຊາດ;
3. ເພື່ອຊຸກຍູ້, ສົ່ງເສີມ ໃຫ້ຜູ້ຜະລິດ ແລະ ຜູ້ປະກອບການສ້າງຕັ້ງກຸ່ມ, ສະຫະກອນ ຫຼື ສະມາຄົມ ຜູ້ຜະລິດພືດເປັນສິນຄ້າ ໃນການຄ້າປະກັນລາຄາ.

ນະໂຍບາຍ:

1. ລັດ ໃຫ້ນະໂຍບາຍແກ່ຜູ້ລົງທຶນ ທີ່ນຳໃຊ້ວິທະຍາສາດ, ເຕັກນິກ-ເຕັກໂນໂລຊີ ທີ່ທັນສະໄໝ ແລະ ເປັນມິດຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ ເຂົ້າໃນການຜະລິດ ຕິດພັນກັບ ການປຸງແຕ່ງ ແລະ ການສົ່ງອອກ;
2. ລັດ ສະໜັບສະໜູນການສ້າງລະບົບຕາໜ່າງປ້ອງກັນພືດ, ອຸຕຸກະເສດ ແລະ ລະບົບການເຂົ້າເຖິງຂໍ້ມູນຂ່າວສານດ້ານການປ້ອງກັນພືດ ໃຫ້ມີຄວາມເຂັ້ມແຂງ ແຕ່ສູນກາງຮອດທ້ອງຖິ່ນ;
3. ລັດ ຄົ້ນຄວ້າສ້າງກອງທຶນຄ້າປະກັນລາຄາຂັ້ນຕໍ່າ ເພື່ອຮັບປະກັນໃຫ້ຜູ້ຜະລິດ, ກຸ່ມ, ສະຫະກອນ ຫຼື ສະມາຄົມ ແລະ ຜູ້ປະກອບການ ໃນການປູກພືດຍຸດທະສາດ ແລະ ພືດທີ່ມີທ່າແຮງ ເປັນສິນຄ້າ;

4. ລັດ ຊຸກຍູ້, ສົ່ງເສີມ ຜູ້ປະກອບການ ເຮັດສັນຍາຜູກພັນສອງສິ້ນ ເພື່ອກຳນົດລາຄາຄ້າປະກັນຂັ້ນຕໍ່າ ແລະ ມາດຕະຖານ ໃຫ້ແກ່ຜູ້ ຜະລິດ;
 5. ລັດ ຄົ້ນຄວ້າສ້າງຄັງແຮ ແນວພັນພືດ, ຝຸ່ນ ແລະ ເຊື້ອຊີວະວິທະຍາ ເພື່ອຮັບໃຊ້ແກ່ການຜະລິດໃນເວລາເກີດໄພພິບັດທຳມະຊາດ.
- 7. ນະໂຍບາຍສົ່ງເສີມການນຳໃຊ້ວິທະຍາສາດ, ເຕັກນິກ-ເຕັກໂນໂລຊີທັນ ສະໄໝ ແລະ ພະລັງງານ**

ບັນຫາ:

1. ການນຳໃຊ້ ວິທະຍາສາດ, ເຕັກນິກ-ເຕັກໂນໂລຊີ ທີ່ສະອາດ ແລະ ທັນສະໄໝ ເຂົ້າໃນລະບົບການຜະລິດ-ການປຸງແຕ່ງພືດ ລວມທັງ ການສຳຫຼວດ, ການເຝົ້າລະວັງ, ການປ້ອງກັນ ແລະ ຄວບຄຸມ ການ ລະບາດຂອງສັດຕູພືດ ຍັງຈຳກັດ;
2. ບຸກຄະລາກອນ ຍັງບໍ່ທັນມີຄວາມຮູ້ຄວາມສາມາດ ໃນການປະດິດ ແລະ ນຳໃຊ້ເຄື່ອງມືທີ່ທັນສະໄໝ ເຂົ້າໃນວຽກງານປູກຝັງ ພ້ອມ ດຽວກັນນັ້ນ ຜູ້ຜະລິດ, ຜູ້ປະກອບການ ແລະ ຊາວກະສິກອນ ຍັງ ບໍ່ທັນ ສາມາດຮັບຮູ້ ແລະ ນຳໃຊ້ ເຕັກນິກນະວັດຕະກຳໃໝ່;
3. ການເຂົ້າເຖິງ ແລະ ການນຳໃຊ້ ເຄື່ອງມື, ກົນຈັກທີ່ທັນສະໄໝ, ເຕັກໂນໂລຊີຜະລິດໄຟຟ້າດ້ວຍພະລັງງານແສງຕາເວັນ, ພະລັງງານ ລົມ, ພະລັງງານຄວາມຮ້ອນໃຕ້ດິນ ແລະ ພະລັງງານຊີວະມວນ ເຂົ້າໃນການຜະລິດ ແລະ ປຸງແຕ່ງພືດ ຍັງຈຳກັດ;
4. ຜູ້ຜະລິດ ແລະ ຜູ້ປະກອບການ ທີ່ນຳໃຊ້ເຕັກນິກ-ເຕັກໂນໂລຊີ ທີ່ ທັນສະໄໝ ມີຄວາມຈຳເປັນນຳໃຊ້ພະລັງງານໄຟຟ້າຫຼາຍຂຶ້ນ ແຕ່ ຕ້ອງໄດ້ຮັບພາລະຄ່າໃຊ້ຈ່າຍຄ່າກະແສໄຟຟ້າສູງ ໃນອັດຕາທີ່ແຕກ ຕ່າງກັນ ເຮັດໃຫ້ຕົ້ນທຶນສູງຂຶ້ນ.

ຈຸດປະສົງ:

1. ເພື່ອຊຸກຍູ້, ສົ່ງເສີມ ຜູ້ຜະລິດ ແລະ ຜູ້ປະກອບການ ນຳໃຊ້ ເຕັກນິກ-ເຕັກໂນໂລຊີ ທີ່ທັນສະໄໝ ເຂົ້າໃນການປູກພືດ ໃຫ້ເໝາະ ສົມກັບການປ່ຽນແປງຂອງສະພາບດິນພຳອາກາດ ແລະ ເປັນມິດກັບ ສິ່ງແວດລ້ອມ;
2. ເພື່ອຍົກສູງສະມັດຕະພາບຂອງຜົນຜະລິດ, ຫຼຸດຜ່ອນຕົ້ນທຶນການ ຜະລິດ ສາມາດເປັນສິນຄ້າແຂ່ງຂັນກັບຕະຫຼາດພາຍໃນ ແລະ ສາກົນ.

ນະໂຍບາຍ:

1. ລັດ ສົ່ງເສີມໃຫ້ມີການນຳໃຊ້ວິທະຍາສາດ, ເຕັກນິກ-ເຕັກໂນໂລຊີ ທີ່ທັນສະໄໝ, ກະສິກຳອັດສະລິຍະ ຫຼື ໃນຮູບແບບຟາມອັດສະລິ ຍະ (Smart farm) ເຂົ້າໃນການຜະລິດ ແລະ ການປຸງແຕ່ງພືດ ຕິດພັນກັບການປ່ຽນແປງຂອງສະພາບດິນພຳອາກາດ ເພື່ອປະຢັດ ຕົ້ນທຶນ;
2. ລັດ ສົ່ງເສີມໃຫ້ມີການຄົ້ນຄວ້າ, ທົດລອງ ການນຳໃຊ້ເຕັກນິກ-ເຕັກ ໂນໂລຊີ ທີ່ທັນສະໄໝ ເຂົ້າໃນການຜະລິດ ໃຫ້ເໝາະສົມກັບແຕ່ລະ ເຂດແຄວ້ນ;
3. ລັດ ຊຸກຍູ້, ສົ່ງເສີມ ໃຫ້ຜູ້ຜະລິດ, ຜູ້ປະກອບການ ລົງທຶນໃສ່ການ ຜະລິດ-ການປຸງແຕ່ງພືດ ເພື່ອເປັນສິນຄ້າສິ່ງອອກ ທີ່ນຳໃຊ້ ເຕັກ ນິກ-ເຕັກໂນໂລຊີ, ນະວັດຕະກຳໃໝ່, ເຄື່ອງມື, ອຸປະກອນ, ຂໍ້ມູນ ຂ່າວສານ ແລະ ການສື່ສານ ທີ່ທັນສະໄໝ;
4. ອຳນວຍຄວາມສະດວກໃນການນຳເຂົ້າ ພາຫະນະ, ເຄື່ອງມື ແລະ ອຸປະກອນ ທີ່ທັນສະໄໝ ແລະ ເປັນມິດກັບສິ່ງແວດລ້ອມ ເພື່ອໃຊ້ ເຂົ້າໃນວຽກງານຜະລິດພືດ;
5. ລັດ ຊຸກຍູ້, ສົ່ງເສີມ ໃຫ້ມີການຜະລິດ, ການນຳໃຊ້ ແລະ ການເຂົ້າ ເຖິງ ເຄື່ອງມື, ກົນຈັກທີ່ທັນສະໄໝ, ເຕັກໂນໂລຊີພະລັງງານທົດ

ແທນທີ່ສະອາດ (ພະລັງງານແສງຕາເວັນ, ພະລັງງານລົມ, ພະລັງງານຄວາມຮ້ອນໃຕ້ດິນ ແລະ ພະລັງງານຊີວະມວນ) ເຂົ້າໃນ ການຜະລິດ ແລະ ການປຸງແຕ່ງພືດ ໃຫ້ຫຼາຍຂຶ້ນ;

6. ລັດ ອອກນະໂຍບາຍ ຫຼຸດຜ່ອນຄ່າກະແສໄຟຟ້າກະສິກໍາ ຫຼື ເທົ່າກັບ ຄ່າກະແສໄຟຟ້າຊົນລະປະທານ ສໍາລັບ ການຜະລິດແບບເປັນຟາມ, ຟາມອັດສະລິຍະ (Smart farm), ສະຖານທີ່ປະກອບການ ຜະລິດ ຕາມການຜະລິດກະສິກໍາສະອາດ ແລະ ການປຸງແຕ່ງທີ່ດີ ທີ່ ຍັງຢືນ ແລະ ຮັບຮອງ ຈາກກົມປູກຝັງ, ກະຊວງກະສິກໍາ ແລະ ປ່າໄມ້.

8. ນະໂຍບາຍດ້ານສິນເຊື້ອ ແລະ ການເຂົ້າເຖິງແຫຼ່ງທຶນ

ບັນຫາ:

1. ການເຂົ້າເຖິງແຫຼ່ງທຶນດອກເບ້ຍຕໍ່າ ຈາກສະຖາບັນການເງິນ, ກອງ ທຶນສົ່ງເສີມຈຸນລະວິສາຫະກິດ, ວິສາຫະກິດຂະໜາດນ້ອຍ ແລະ ກາງ ມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ ແລະ ຫຼາຍຂັ້ນ ຫຼາຍຂອດ, ສ່ວນໃຫຍ່ຍັງ ນໍາໃຊ້ແຫຼ່ງທຶນດອກເບ້ຍສູງ, ໄລຍະກູ້ຢືມສັ້ນ;
2. ລັດ ມີແຫຼ່ງທຶນຈໍາກັດ ແລະ ຍັງບໍ່ທັນມີນະໂຍບາຍສິນເຊື້ອສະເພາະ ສໍາລັບ ສົ່ງເສີມການຜະລິດ ແລະ ການປຸງແຕ່ງ ພືດເປັນສິນຄ້າ.

ຈຸດປະສົງ:

1. ເພື່ອສ້າງເງື່ອນໄຂໃຫ້ແກ່ຊາວກະສິກອນ ແລະ ຜູ້ປະກອບການ ໃນ ການດໍາເນີນກິດຈະການປູກພືດ ແລະ ການປຸງແຕ່ງພືດ ເປັນສິນຄ້າ ໃຫ້ສາມາດເຂົ້າເຖິງແຫຼ່ງທຶນ ດ້ວຍເງື່ອນໄຂທີ່ເໝາະສົມ;
2. ເພື່ອໃຫ້ສະຖາບັນການເງິນ, ຊາວກະສິກອນ ແລະ ຜູ້ປະກອບການ ສາມາດດໍາເນີນກິດຈະການຮ່ວມກັນໄດ້ ຕາມເງື່ອນໄຂ, ກົດໝາຍ ແລະ ລະບຽບການ ທີ່ກໍານົດ.

ນະໂຍບາຍ:

1. ລັດ ຈັດສັນທຶນ ແລະ ງົບປະມານສະເພາະ ເຂົ້າໃນການປຸກພືດ, ການປຸງແຕ່ງ ແລະ ການສົ່ງອອກ ພືດ ແລະ ຜະລິດຕະພັນພືດ ລວມທັງ ການປ້ອງກັນ ແລະ ຄວບຄຸມການລະບາດຂອງສັດຕູພືດ, ການວິໄຈສັດຕູພືດ, ການຍັ້ງຢືນກະສິກຳສະອາດ, ການຍັ້ງຢືນຄຸນນະພາບຜະລິດຕະພັນພືດ, ວຽກງານສຸຂານາໄມ ແລະ ສຸຂານາໄມພືດ ຕາມໂຄງການຕ່າງໆ ທີ່ໄດ້ຮັບອະນຸມັດຈາກລັດຖະບານ ໃຫ້ຫຼາຍຂຶ້ນ;
2. ລັດ ກຳນົດ ແລະ ອອກນະໂຍບາຍ ຜ່ອນຜັນໄລຍະເວລາຊຳລະສິນເຊື່ອສະເພາະ ໃນກໍລະນີ ຊາວກະສິກອນ ແລະ ຜູ້ປະກອບການປະສົບໄພພິບັດທຳມະຊາດ;
3. ກຳນົດ ແລະ ອອກນະໂຍບາຍການເຂົ້າເຖິງແຫຼ່ງທຶນຂອງລັດຖະບານ ແລະ ສະຖາບັນການເງິນ ມີນະໂຍບາຍສິນເຊື່ອຖົມຂຸມດອກເບ້ຍ ແລະ ນະໂຍບາຍສິນເຊື່ອກະຈາຍລົງສູ່ທ້ອງຖິ່ນ ດ້ວຍອັດຕາດອກເບ້ຍ, ໄລຍະການກູ້ຢືມ ແລະ ການຜ່ອນຜັນ, ການທົດແທນທຶນຄືນ ຕາມລະບຽບການ ແລະ ກົດໝາຍກຳນົດໄວ້ໃນແຕ່ລະໄລຍະ ລະຫວ່າງຊາວກະສິກອນ, ຜູ້ປະກອບການ ແລະ ສະຖາບັນການເງິນ ຕ່າງຝ່າຍຕ່າງໆໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດຮ່ວມກັນ ດັ່ງຕາຕະລາງລຸ່ມນີ້:

ລ/ດ	ປະເພດຜູ້ຜະລິດ, ກຸ່ມຜະລິດ ແລະ ຜູ້ປະກອບການ		ໄລຍະ ການ ກູ້ຢືມ	ອັດຕາ ດອກ ເບ້ຍ ຕໍ່ປີ	ເງື່ອນໄຂນະໂຍບາຍ ຕົ້ນທຶນ ແລະ ດອກ ເບ້ຍ	
1	ພືດອາຍຸ ສັ້ນ ແລະ ພືດອຸດ ສາຫະກຳ	ເຂົ້າ, ສາລີ, ມັນ ຕົ້ນ, ໝາກໂມ, ມັນດ້າງ, ຖົ່ວຜັກ ຍາວ, ຖົ່ວເຫຼືອງ ຖົ່ວ, ຜັກສິດ, ຖົ່ວ ເບີ, ຖົ່ວດິນ, ໝາກເດືອຍ, ພືດ ຜັກ	ເກີນ 3 ປີ	5%	ຈ່າຍແຕ່ ດອກເບ້ຍ ປີທີ 1-2	ຈ່າຍຕົ້ນ ທຶນ ແລະ ດອກເບ້ຍ ປີທີ 3
		ອ້ອຍ	ເກີນ 3 ປີ	5%	ຈ່າຍແຕ່ ດອກເບ້ຍ ປີທີ 1-2	ຈ່າຍຕົ້ນ ທຶນ ແລະ ດອກເບ້ຍ ປີທີ 3
		ໝາກກ້ວຍ	ເກີນ 5 ປີ	5%	ຈ່າຍແຕ່ ດອກເບ້ຍ ປີທີ 1-2	ຈ່າຍຕົ້ນ ທຶນ ແລະ ດອກເບ້ຍ ປີທີ 3

2	ໄມ້ໃຫ້ໝາກ	ໝາກມ່ວງ, ໝາກມ້ື, ໝາກພຸກ, ໝາກກ້ຽງ, ໝາກນາວ, ໝາກມ່ວງຫິມະພານ, ໝາກລ່າໄຍ, ໝາກລິ້ນຈີ່, ໝາກຖົ່ວລຽນ ແລະ ໝາກໄມ້ອື່ນໆ	ເກີນ 7 ປີ	3%	ປອດດອກເບ້ຍ ແລະ ຕົ້ນທຶນ ໓ອດປີທີ 4	ຈ່າຍຕົ້ນທຶນ ແລະ ດອກເບ້ຍປີທີ 5
		ໝາກໜອດ, ໝາກມັງກອນ	ເກີນ 5 ປີ	3%	ປອດດອກເບ້ຍ ແລະ ຕົ້ນທຶນ ໓ອດປີທີ 3	ຈ່າຍຕົ້ນທຶນ ແລະ ດອກເບ້ຍປີທີ 4
3	ກາເຟ		ເກີນ 7 ປີ	3%	ປອດດອກເບ້ຍ ແລະ ຕົ້ນທຶນ ໓ອດປີທີ 4	ຈ່າຍຕົ້ນທຶນ ແລະ ດອກເບ້ຍປີທີ 5
	ຊາ		ເກີນ 5 ປີ	3%	ປອດດອກເບ້ຍ ແລະ ຕົ້ນ	ຈ່າຍຕົ້ນທຶນ ແລະ

				ທຶນ ຮອດ ປີທີ 4	ດອກເບ້ຍ ປີທີ 5
4	ສ້າງຕັ້ງ ໂຮງງານປຸງແຕ່ງພືດ ແລະ ຜະລິດຕະພັນພືດ	ເກີນ 5 ປີ	3%	ປອດ ດອກເບ້ຍ ແລະ ຕົ້ນ ທຶນ ຮອດ ປີທີ 5	ຈ່າຍຕົ້ນ ທຶນ ແລະ ດອກເບ້ຍ ປີທີ 6

ພາກທີ IV ມາດຕະການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ

ພາຍໃຕ້ການຊີ້ນຳຂອງລັດຖະບານ, ກະຊວງກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ຈະໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງຄະນະຮັບຜິດຊອບຂັບເຄື່ອນ ແລະ ຕິດຕາມການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດນະໂຍບາຍ ໂດຍມີລັດຖະມົນຕີກະຊວງກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ເປັນປະທານ ແລະ ມີຮອງ ຫຼື ຄະນະລັດຖະມົນຕີ ຂອງບັນດາກະຊວງທີ່ກ່ຽວຂ້ອງເຂົ້າຮ່ວມ ເປັນຄະນະກຳມະການຊີ້ນຳໂດຍຈະມີໜ້າທີ່ໃນການຊີ້ນຳດ້ານການວາງແຜນ, ສ້າງກົນໄກ ແລະ ສະເໜີມາດຕະການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດນະໂຍບາຍພ້ອມທັງພິຈາລະນາໂຄງການລົງທຶນທີ່ຈະໄດ້ຮັບນະໂຍບາຍ ແລະ ສະຫຼຸບລາຍງານໃຫ້ລັດຖະບານຮັບຊາບຢ່າງເປັນປົກກະຕິ. ໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດນະໂຍບາຍ, ກະຊວງກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບ ດັ່ງນີ້:

1. ປະຕິບັດມາດຕະການກະຕຸ້ນການຜະລິດ ດ້ວຍການສະເໜີເປັນໂຄງການລະອຽດ ເພື່ອສະເໜີຕໍ່ລັດຖະບານອະນຸມັດ;

2. ຮ່າງລະບຽບການເພື່ອສ້າງຕັ້ງກອງທຶນພັດທະນາ ແລະ ປ້ອງກັນຄວາມສ່ຽງຕໍ່ການປຸກພືດ;
3. ແຕ່ງຕັ້ງຄະນະກຳມະການ ກຳນົດມາດຕະຖານການຝຶກອົບຮົມ, ຄົ້ນຄວ້າກົນໄກຜົນຕອບແທນ, ມາດຕະຖານຟາມ, ຫົວໜ່ວຍລາຄາລວມທັງ ການອອກແບບການກວດກາ ແລະ ຍັ້ງຢືນມາດຕະຖານການຜະລິດ ແລະ ປຸງແຕ່ງພືດທີ່ດີ;
4. ພັດທະນາຈັດຕັ້ງກຸ່ມ, ສະຫະກອນ ແລະ ຈັດຕັ້ງຝຶກອົບຮົມດ້ານເຕັກນິກຮອບດ້ານໃຫ້ແກ່ສະມາຊິກກຸ່ມການປຸກພືດ ເພື່ອສູ້ຊິນຫັນປ່ຽນຊາວກະສິກອນຈາກຜູ້ບົວລະບັດ ແລະ ຊົມໃຊ້ຜົນຜະລິດໃຫ້ກາຍ ເປັນຜູ້ຜະລິດແບບມີອາຊີບເພື່ອເນັ້ນໃສ່ປະສິດທິພາບ, ຄຸນນະພາບ, ຄວາມປອດໄພ ແລະ ເປັນສິນຄ້າພາຍໃນ ແລະ ສົ່ງອອກ;
5. ປະສານ, ສົມທົບກັບກະຊວງອຸດສາຫະກຳ ແລະ ການຄ້າພັດທະນາດ້ານການຕະຫຼາດ ແລະ ການຄ້າໂດຍໃຫ້ເນັ້ນໃສ່ການຄ້າແບບເປັນທຳ, ຕ່າງຝ່າຍຕ່າງມີຜົນປະໂຫຍດຮ່ວມກັນ ແລະ ຄົ້ນຄວ້າຮ່າງລະ ບຽບການສ້າງຕັ້ງກອງທຶນຄ້າປະກັນຄວາມສ່ຽງດ້ານລາຄາ ແລະ ການລົງທຶນ;
6. ປະສານກັບກະຊວງການເງິນ, ກະຊວງແຜນການ ແລະ ການລົງທຶນ ແລະ ທະນາຄານແຫ່ງ ສປປ ລາວ ຄົ້ນຄວ້າຊອກຫາ ແລະ ຈັດສັນງົບປະມານເຂົ້າໃນການປັບປຸງໂຄງລ່າງພື້ນຖານກ່ຽວກັບ ລະບົບການບໍລິການຂອງລັດ ເປັນຕົ້ນ ການພັດທະນາ ແລະ ສົ່ງເສີມດ້ານແນວພັນພືດ, ຝຸ່ນ, ຢາປາບສັດຕູພືດ, ການວິໄຈພະຍາດພືດ ລວມທັງ ການຄົ້ນຄວ້າທົດລອງ, ການສົ່ງເສີມ, ການຍັ້ງຢືນດ້ານມາດຕະຖານໃຫ້ຮັບປະກັນ, ພ້ອມນັ້ນ ກໍໃຫ້ຄົ້ນຄວ້າກົນໄກເອື້ອອຳນວຍ, ສະໜັບສະໜູນເພື່ອສ້າງເງື່ອນໄຂ ແລະ ສະເໜີລັດຖະບານ ເພື່ອໃຫ້ຊາວກະສິກອນ ແລະ ຜູ້

ປະກອບການ ທີ່ດໍາເນີນທຸລະກິດດ້ານການປຸກຝັງໄດ້ເຂົ້າເຖິງ ແຫຼ່ງທຶນ ແນໃສ່ ຍູ້ແຮງຂະບວນການຜະລິດໃຫ້ມີການ ຂະຫຍາຍຕົວທັງປະລິມານ ແລະ ຄຸນນະພາບ;

7. ປະສານສົມທົບກັບ ກະຊວງແຜນການ ແລະ ການລົງທຶນ, ກະຊວງອຸດສາຫະກຳ ແລະ ການຄ້າ, ກະຊວງພະລັງງານ ແລະ ບໍ່ແຮ່, ກະຊວງແຮງງານ ແລະ ສະຫວັດດີການສັງຄົມ, ກະຊວງ ສາທາລະນະສຸກ, ກະຊວງຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດ ແລະ ສິ່ງແວດລ້ອມ, ກະຊວງເຕັກໂນໂລຊີ ແລະ ການສື່ສານ, ກະຊວງ ສຶກສາທິການ ແລະ ກິລາ ແລະ ມະຫາວິທະຍາໄລແຫ່ງຊາດ ລວມທັງ ຫ້ອງວ່າການສຳນັກງານນາຍົກລັດຖະມົນຕີ ແລະ ອົງການປົກຄອງທ້ອງຖິ່ນ ໃຫ້ຮ່ວມກັນຂັບເຄື່ອນນະໂຍບາຍ ສະບັບນີ້ຕາມພາລະບົດບາດ ແລະ ຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງຕົນ ໃຫ້ມີປະສິດທິຜົນ;
8. ປະສານສົມທົບກັບ ຂະແໜງການຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດ ແລະ ສິ່ງແວດລ້ອມ ໃນການກຳນົດ ແລະ ແບ່ງເຂດທີ່ດິນ ກະສິກຳ ຕາມຂອບເຂດຄວາມຮັບຜິດຊອບຕົນ;
9. ປະສານສົມທົບກັບ ຂະແໜງແຜນການ ແລະ ການລົງທຶນ, ຂະ ແໜງອຸດສາຫະກຳ ແລະ ການຄ້າ, ຂະແໜງເຕັກໂນໂລຊີ ແລະ ການສື່ສານ, ຂະແໜງພະລັງງານ ແລະ ບໍ່ແຮ່ ແລະ ຂະແໜງການ ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ໃນການຄຸ້ມຄອງການນຳເຂົ້າ, ການຜະລິດ ແລະ ການນຳໃຊ້ ວິທະຍາສາດ, ເຕັກນິກ-ເຕັກໂນໂລຊີ ທີ່ສະອາດ ແລະ ຫັນສະໄໝ ເຂົ້າໃນການຜະລິດ, ການປຸງແຕ່ງພືດ ແລະ ຜະລິດຕະພັນພືດ;
10. ຮ່ວມມືກັບອົງການກວດສອບແຫ່ງລັດ ໃນການກວດກາ, ຕິດຕາມ, ປະເມີນຜົນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດນະໂຍບາຍ ແລະ ໂຄງການຕ່າງໆ ທີ່ຢູ່ພາຍໃຕ້ການອະນຸມັດຂອງລັດຖະບານ ຕາມ

ຫຼັກການຄວາມຖືກຕ້ອງສອດຄ່ອງກັບເປົ້າໝາຍຂອງນະໂຍບາຍ, ມີປະສິດທິພາບ, ມີປະສິດທິດຜົນ, ຮັບປະກັນຄວາມຍືນຍົງ, ໂປ່ງໃສເປັນມິດກັບສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ມີຜົນປະໂຫຍດໃຫ້ແກ່ ການພັດທະນາເສດຖະກິດ ແລະ ສັງຄົມ ຂອງປະເທດຊາດ ແລະ ປະຊາຊົນ ຢ່າງແທ້ຈິງ;

11. ຊຸກຍູ້, ສົ່ງເສີມ ແລະ ຄຸ້ມຄອງ ພາກເອກະຊົນໃຫ້ເຂົ້າເຖິງ ນະໂຍບາຍທີ່ລັດກຳນົດ ແລະ ເປັນເຈົ້າການໃນການສຶກສາຄວາມ ເປັນໄປໄດ້, ສະເໜີໂຄງການ ແລະ ປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນການ ລົງທຶນ ເພື່ອພັດທະນາລະບົບການປຸກພືດ ຂອງ ສປປ ລາວ ໃຫ້ ເຕີບໃຫຍ່ຂະຫຍາຍຕົວ ແລະ ຍືນຍົງບົນພື້ນຖານການນຳໃຊ້ ເຕັກນິກ-ເຕັກໂນໂລຊີ ທີ່ເໝາະສົມຕາມທິດນຳ 3 ການຮ່ວມມື ຄື: ການຮ່ວມມືລະຫວ່າງລັດ-ຜູ້ປະກອບການ ແລະ ປະຊາຊົນ.

ພາກທີ V

ການຕິດຕາມ ແລະ ປະເມີນຜົນ

ກະຊວງກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ເປັນເຈົ້າການຕິດຕາມ, ກວດກາ ແລະ ປະເມີນຜົນ ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດນະໂຍບາຍສະບັບນີ້ ໂດຍມີການຈັດຕັ້ງ, ການເກັບກຳຂໍ້ມູນ, ວິເຄາະ, ວິໄຈ ແລະ ສະຫຼຸບຕີລາຄາຖອດຖອນບົດຮຽນ ກ່ຽວກັບ ຄວາມຄືບໜ້າ, ຄວາມສອດຄ່ອງ ແລະ ຂີດຄວາມສາມາດໃນການ ປະຕິບັດບັນດາຈຸດປະສົງຄາດໝາຍທີ່ນະໂຍບາຍກຳນົດໄວ້, ຂະແໜງການທີ່ ກ່ຽວຂ້ອງຂັ້ນສູນກາງ ແລະ ທ້ອງຖິ່ນ ມີໜ້າທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນຂະບວນການ ຕິດຕາມ, ກວດກາປະເມີນຜົນ ແລະ ສາມາດຖືເອົາຜົນສຳເລັດຂອງການຈັດຕັ້ງ ປະຕິບັດນະໂຍບາຍສະບັບນີ້ ປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນແຜນພັດທະນາ ເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ ຂອງຕົນ.

ການຕິດຕາມກວດກາ ຈະເນັ້ນໃສ່ສອງດ້ານ ຄື: (1) ການຕິດຕາມກວດກາບັນດາປັດໄຈຂາເຂົ້າ ແລະ ຜົນງານຕ່າງໆ ແລະ (2) ການຕິດຕາມກວດກາໜາກຜົນໂດຍລວມ ຫຼື ການຕິດຕາມກວດກາຜົນກະທົບ, ການຕິດຕາມກວດກາໃຫ້ລວມເອົາທັງການຕິດຕາມບັນດາປັດໄຈໃນການນຳເຂົ້າ ທີ່ໃຫ້ເຫັນເຖິງລາຍຈ່າຍພາກລັດ ແລະ ການຊ່ວຍເຫຼືອຂອງຕ່າງປະເທດ.

ພະແນກກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ຂຶ້ນແຂວງ ເປັນເຈົ້າການຕິດຕາມກວດກາ ແລະ ປະເມີນຜົນຢູ່ຂັ້ນທ້ອງຖິ່ນ ໂດຍໃຫ້ອົງໃສ່ເປົ້າໝາຍມະຫາພາກຂອງແຂວງທີ່ໄດ້ປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດນະໂຍບາຍສະບັບນີ້. ພ້ອມດຽວກັນນັ້ນ, ແຂວງ ແລະ ຂະແໜງການຂອງແຂວງ ຕ້ອງມີການພົວພັນກັບໜ່ວຍງານຄຸ້ມຄອງມະຫາພາກຂອງຂັ້ນສູນກາງຢ່າງສະໝິດແໜ້ນ ແລະ ເປັນປົກກະຕິ ເພື່ອໃຫ້ສາມາດຕິດຕາມການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດນະໂຍບາຍໃນລະດັບແຂວງຢ່າງມີປະສິດທິຜົນ. ນອກຈາກນັ້ນ, ແຂວງຕ້ອງເກັບກຳ, ສັງລວມຂໍ້ມູນຂອງຕົນຢ່າງຄົບຖ້ວນ ແລະ ຊັດເຈນເປັນລະບົບ ເພື່ອສະໜອງໃຫ້ແກ່ຂັ້ນສູນກາງ. ສະນັ້ນ, ເພື່ອຮັບປະກັນການຕິດຕາມກວດກາຢ່າງເປັນປົກກະຕິ ແລະ ຖືກຕ້ອງ ແຂວງຕ້ອງມີລະບົບຂໍ້ມູນຂ່າວສານທີ່ຕິດພັນກັບທ້ອງການຂັ້ນເມືອງຢ່າງຈະແຈ້ງ ພ້ອມທັງປະຕິບັດລະບອບການຕິດຕາມກວດກາ, ສະຫຼຸບຕີລາຄາ ແລະ ປະເມີນຜົນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນການໃຫ້ເປັນລະບົບປົກກະຕິ.

ເອກະສານອ້າງອີງ

1. ມະຕິ ກອງປະຊຸມຄົບຄະນະ ຂອງຄະນະບໍລິຫານງານສູນກາງພັກ ຄັ້ງທີ 4 ສະໄໝທີ XI;
2. ຄໍາສັ່ງສະບັບເລກທີ 097/ກມສພ, ລົງວັນທີ 18 ກຸມພາ 2020 ວ່າດ້ວຍການເພີ່ມທະວີການນໍາພາຊື້ນໍາ ຕໍ່ວຽກງານພັດທະນາຊຸມນະບົດ ແລະ ແກ້ໄຂຄວາມທຸກຍາກໃຫ້ປະຊາຊົນ (*ຍຸ້ງແຮງການສົ່ງເສີມການຜະລິດກະສິກໍາ ປ່າໄມ້ເປັນສິນຄ້າ ຕິດພັນກັບອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງ ແລະ ການຕະຫຼາດຕາມທໍາແຮງໄດ້ປຽບຂອງທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ເຂດແຄວ້ນ, ຊຸກຍູ້ການພັດທະນາວິສາຫະກິດ, ຟາມ, ຄວບຄົວຕົວແບບໃນການຜະລິດສິນຄ້າສົດ, ຊີວະພາບ ສະອາດ, ປອດໄພ ສະໜອງໃຫ້ແກ່ຕົວເມືອງ ປ່ຽນແທນການນໍາເຂົ້າ, ການຜະລິດສິນຄ້າທີ່ເປັນທໍາແຮງໄດ້ປຽບເພື່ອສິ່ງອອກ);*
3. ຄໍາສັ່ງ ສະບັບເລກທີ 01/ກມສພ, ລົງວັນທີ 26 ກໍລະກົດ 2021 ວ່າດ້ວຍການເພີ່ມທະວີນໍາພາຊື້ນໍາ ຂອງຄະນະພັກແຕ່ລະຂັ້ນໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດມາດຕະການແກ້ໄຂຄວາມຫຍຸ້ງຍາກດ້ານເສດຖະກິດ-ການເງິນ ຂໍ້ 2.1 "ການສົ່ງເສີມການຜະລິດ ແມ່ນເນັ້ນໃສ່ການຜະລິດເພື່ອທົດແທນການນໍາເຂົ້າ ແລະ ເພື່ອການສົ່ງອອກຢ່າງແຂງແຮງ ໄປຍັງຕະຫຼາດພາກພື້ນ ແລະ ສາກົນເປັນກ້າວໆ" ແລະ ຂໍ້ 3 ຂົດໜ້າ 5 "ໃຫ້ສືບຕໍ່ຄົ້ນຄວ້າປັບປຸງ ແລະ ສ້າງເພີ່ມບັນດານິຕິກາຕ່າງໆ ເພື່ອຮັບໃຊ້ໃຫ້ແກ່ການຄຸ້ມຄອງ-ບໍລິຫານລັດກໍຄືການແກ້ໄຂຄວາມຫຍຸ້ງຍາກດ້ານເສດຖະກິດ-ການເງິນ. ນະໂຍບາຍ, ກົດໝາຍ ຫຼື ນິຕິກຳໃດໆ ຫາກຂັດກັບທິດ ຫຼື ຈິດໄຈ ການແກ້ໄຂບັນຫາເສດຖະກິດການເງິນ, ຖ້າແກ້ແລ້ວ ຫຼື ປັບປຸງໄດ້ ແມ່ນຈະໄດ້ປະສິດທິຜົນສູງ ຕໍ່ສ່ວນລວມ ກໍຄວນເດັດດ່ຽວປັບປຸງ, ແກ້ໄຂ ບໍ່ໃຫ້ຄາຍ້ອນນິຕິກຳ... ");

4. ມະຕິ ກອງປະຊຸມໃຫຍ່ຜູ້ແທນຂອງອົງຄະນະພັກກະຊວງກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ຄັ້ງທີ VI;
5. ມະຕິ ຂອງສະພາແຫ່ງຊາດ ສະບັບເລກທີ 098/ສພຊ, ລົງວັນທີ 28 ມິຖຸນາ 2018 ວ່າດ້ວຍ ແຜນແມ່ບົດຈັດສັນທີ່ດິນແຫ່ງຊາດ ຮອດປີ 2030;
6. ມະຕິ ຂອງສະພາແຫ່ງຊາດ ສະບັບເລກທີ 03/ສພຊ, ລົງວັນທີ 10 ສິງຫາ 2021 ວ່າດ້ວຍ ການຮັບຮອງເອົາວາລະແຫ່ງຊາດ ກ່ຽວກັບ ການແກ້ໄຂຄວາມຫຍຸ້ງຍາກດ້ານເສດຖະກິດ-ການເງິນ **(ຂໍ້ 10 ກຳນົດນະໂຍບາຍສິ່ງເສີມຈຸນລະວິສາຫະກິດຂະໜາດນ້ອຍຂະໜາດກາງ ໃຫ້ຈະແຈ້ງ ແລະ ເປັນຮູບປະທຳຫຼາຍຂຶ້ນ ເປັນຕົ້ນ ການເຂົ້າເຖິງແຫ່ງທຶນດອກເບ້ຍຕໍ່າ, ການຊອກຫາຕະຫຼາດຈຳໜ່າຍ, ການສ້າງຕ່ອງໂສ້ການຜະລິດ);**
7. ມະຕິ ຂອງລັດຖະບານ ເລກທີ 07/ລບ, ລົງວັນທີ 04 ຕຸລາ 2021 ວ່າດ້ວຍການແບ່ງຄວາມຮັບຜິດຊອບ ໃນການຈັດຕັ້ງຜືນຂະຫຍາຍ ມະຕິຂອງ ສະພາແຫ່ງຊາດ;
8. ແຜນດຳເນີນງານ ຂອງກະຊວງກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ສະບັບເລກທີ 0734/ກປ, ລົງວັນທີ 16 ທັນວາ 2021 ກ່ຽວກັບ ການຈັດຕັ້ງຜືນຂະຫຍາຍວາລະແຫ່ງຊາດ ກ່ຽວກັບ ການແກ້ໄຂຄວາມຫຍຸ້ງຍາກດ້ານເສດຖະກິດ-ການເງິນ **(ກຳນົດນະໂຍບາຍ ແລະ ນິຕິກຳຕ່າງໆ ຕາມທິດການຜະລິດທັນສະໄໝ, ສະອາດ, ປອດໄພ ແລະ ເປັນມິດຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ);**
9. ກົດໝາຍ ວ່າດ້ວຍກະສິກຳ ສະບັບເລກທີ 01/98 ສພຊ, ລົງວັນທີ 10 ຕຸລາ 1998;
10. ກົດໝາຍ ວ່າດ້ວຍການປ້ອງກັນ ແລະ ການກັກກັນພືດ ສະບັບເລກທີ 13/ສພຊ, ລົງວັນທີ 15 ພະຈິກ 2016;

11. ກົດໝາຍ ວ່າດ້ວຍການສົ່ງເສີມການລົງທຶນ ສະບັບເລກທີ 14/ສພຊ, ລົງວັນທີ 07 ພະຈິກ 2016;
12. ກົດໝາຍ ວ່າດ້ວຍພາສີ ສະບັບເລກທີ 81/ສພຊ, ລົງວັນທີ 29 ມິຖຸນາ 2020;
13. ກົດໝາຍ ວ່າດ້ວຍອາກອນມູນຄ່າເພີ່ມ ສະບັບເລກທີ 48/ສພຊ, ລົງວັນທີ 20 ມິຖຸນາ 2018;
14. ກົດໝາຍ ວ່າດ້ວຍການສົ່ງເສີມວິສາຫະກິດຂະໜາດນ້ອຍ ແລະ ກາງ ສະບັບເລກທີ 11/ສພຊ, ລົງວັນທີ 21 ທັນວາ 2011;
15. ດໍາລັດ ວ່າດ້ວຍການຄຸ້ມຄອງຢາປາບສັດຕູພືດ ສະບັບເລກທີ 258/ລບ, ລົງວັນທີ 24 ສິງຫາ 2017;
16. ດໍາລັດ ວ່າດ້ວຍແນວພັນພືດ ສະບັບເລກທີ 238/ລບ, ລົງວັນທີ 18 ພຶດສະພາ 2020;
17. ດໍາລັດ ວ່າດ້ວຍກຸ່ມ ແລະ ສະຫະກອນ ສະບັບເລກທີ 606/ລບ ລົງວັນທີ 26 ພະຈິກ 2020;
18. ດໍາລັດ ວ່າດ້ວຍກອງທຶນສົ່ງເສີມ ວິສະຫະກິດຂະໜາດນ້ອຍ ແລະ ກາງ ສະບັບເລກທີ 299/ລບ, ລົງວັນທີ 04 ກັນຍາ 2019;
19. ຄໍາສັ່ງ ຂອງນາຍົກລັດຖະມົນຕີ ວ່າດ້ວຍການອໍານວຍຄວາມສະດວກໃຫ້ແກ່ການນໍາເຂົ້າ-ສົ່ງອອກ, ການນໍາເຂົ້າຊົ່ວຄາວ, ການຜ່ານແດນ ແລະ ການເຄື່ອນຍ້າຍສິນຄ້າຢູ່ ສປປ ລາວ ສະບັບເລກທີ 12/ນຍ, ລົງວັນທີ 16 ຕຸລາ 2019;
20. ຂໍ້ຕົກລົງ ວ່າດ້ວຍມາດຕະການສຸຂານາໄມພືດ ສໍາລັບ ການນໍາເຂົ້າ ແລະ ສົ່ງຜ່ານ ພືດ, ຜະລິດຕະພັນພືດ ແລະ ວັດຖຸຕ້ອງຄວບຄຸມ ສະບັບເລກທີ 2985/ກປ, ລົງວັນທີ 28 ມິຖຸນາ 2020;
21. ຂໍ້ຕົກລົງ ວ່າດ້ວຍມາດຕະການສຸຂານາໄມພືດ ສໍາລັບ ການສົ່ງອອກ ແລະ ສົ່ງອອກຕໍ່, ພືດ, ຜະລິດຕະພັນພືດ ແລະ ວັດຖຸຕ້ອງຄວບຄຸມ ສະບັບເລກທີ 2986/ກປ ລົງວັນທີ 28 ມິຖຸນາ 2019;

22. ຂໍ້ຕົກລົງ ວ່າດ້ວຍມາດຕະຖານກະສິກໍາອິນຊີ ສະບັບເລກທີ 1393/ກປ, ລົງວັນທີ 11 ເມສາ 2022;
23. ຂໍ້ຕົກລົງ ວ່າດ້ວຍມາດຕະຖານກະສິກໍາທີ່ດີ ກ່ຽວກັບ ຄວາມປອດໄພຂອງຜົນຜະລິດ ສະບັບເລກທີ 3004/ກປ, ລົງວັນທີ 15 ມິຖຸນາ 2022;
24. ຄໍາແນະນໍາ ກ່ຽວກັບ ການໃຫ້ນະໂຍບາຍສິ່ງເສີມການລົງທຶນດ້ານອາກອນກໍາໄລ ແລະ ດ້ານຄ່າເຊົ່າ ຫຼື ສໍາປະທານທີ່ດິນຂອງລັດ ສະບັບເລກທີ 0760/ກຜທ, ລົງວັນທີ 14 ພຶດສະພາ 2021.

Lao People's Democratic Republic
Peace Independence Democracy Unity Prosperity

Ministry of Agriculture and Forestry

National Policy
On Crop Production Promotion
of the Lao PDR

June 2023

Contents

Chapter I Introduction	1
1. Overview	1
2. Potential.....	2
2.1 Regional and International Potential and Situation	2
2.2 Fundamental Potential	3
2.3 Production Potential	5
2.4 Potential of Crop Markets and Products.....	6
2.5 Potential of the Government Policy in Promoting Investment in Agriculture or Horticulture	7
2.6 The Potential of Infrastructure and Technical Inputs	7
2.7 Communication Potential	8
2.8 Management Regulations and Technical Measures	8
3. Problem	9
3.1 Overall Problems:.....	9
3.2 Problems of Farmers and Entrepreneurs.....	10
3.3 Marketing and Pricing Issues	11
4. Opportunities for Lao PDR	12
5. Challenges	13
Chapter II Objective, Goals and Scope of Utility	14
1. Objective	14
2. Goals.....	15
2.1. Economic Goals / Targets.....	15
2.2. Social Goals and Benefits.....	15
2.3. Environmental Goals and Benefits	15
3. Scoop of the policy.....	16
Chapter III The Contents of the National Policy on Crop Production Promotion.....	16
1. Land Policy for Plants / Crops.....	17
2. Production Inputs	19

3.	The Policy on Promotion of Quality and Processing of Plants/Crops	21
4.	Crop and Plant Product Export Policy.....	24
5.	Personnel and worker policies.....	26
6.	Crop and cultivation risk assurance policy.....	28
7.	Promotion Policy on Use of Science, Modern Technology and Energy.....	29
8.	Credit Policy and Access to Capital/ Funding Sources	31
	Chapter IV Policy Implementation	36
	Chapter V Monitoring and Evaluation	39

Preface

National Policy on Crop Production Promotion (NPCPP) of the Lao PDR has been developed to implement the Party's policy and directions defined in the resolution of the 9th General Conference of the Lao People's Revolutionary Party, the National Socio-Economic Development Plan (NSEDPP), which is the key mission of creating a solid foundation for development to bring the Nation out of the underdeveloped status and continue to move towards to the goal of socialism. The NPCPP has provided facilitation, support, and promoted cultivation of crops and crops production by individuals, groups, cooperatives, legal entities, domestic and foreign agencies carrying out production related to cultivation to ensure supply of crops and crop products that are sufficient, safe, nutritious, as commodities and to increase the commercial competitiveness of the Lao PDR.

This policy is also crucial in creating conducive conditions and environment that enable relevant sectors to achieve their targets and goals of food and agricultural production and products in the direction of development plan for agriculture, forestry and rural development of the agriculture and forestry sector. In addition, it is also a preparation of the sector to be linked to and participate in regional and international forums in which Lao PDR is a party.

National Policy on Crop Production Promotion (NPCPP) of the Lao PDR includes an overview of cultivation of crops, analysis of potential, problems, opportunities, challenges, rationale, needs, and goals, which aims to support and enable favorable conditions for the value chain of crop production in the Lao PDR from

the production stage to processing, transport and trade. Moreover, the NPCPP also includes an estimation of results, determination of standards, methods of implementation and monitoring of evaluation (M&E). This policy will be implemented effectively only when it exists to have an active contribution of the relevant sectors, local governments and various ethnic people throughout the country.

The Ministry of Agriculture and Forestry (MAF) would kindly like to express its appreciation and gratitude to all employees at both the central and local levels who have poured their energy, wisdom and valuable time into development of this policy since the beginning until it is completed. The policy may have some contents that still lack consistency and comprehension. Therefore, we have a pleasure to receive all of your useful comments to make necessary improvements in the next steps forwards.

Vientiane, dated:/...../.....

Minister

Chapter I

Introduction

1. Overview

In order to implement the resolution of the 4th Party Central Executive Committee Conference of the 11th term, the 9th 5-year National Social and Economic Development Plan (NSED) (2021-2025), the 9th 5-year Agricultural, Forestry and Rural Development Plan (2021-2025), the Agricultural Strategy until 2025 and the vision until 2030 as well as the implementation of the National Agenda on solving economic-financial difficulties (2021-2023), cultivation sector is considered as an important sector that plays an important role in agricultural work, especially in compliance with food production programming, as raw materials for industrial crop processing including as goods for domestic use and export abroad. Cultivation or crop plantation is a fundamental factor for the livelihood of Lao people of all ethnic groups. In general, 52% of Lao citizens rely on agricultural production as their main occupation, the National income growth from the agriculture and forestry sector is 16%, while 10.4% is the cultivation sector (2021 data).

In the implementation of the Agriculture and Forestry Development Plan (AFDP) over the past 5 years, the agriculture sector has contributed to the management and use of various production factors/inputs (seeds, fertilizers and pesticides), management of investment in agriculture/cultivation and various processing crops have been systematically managed and crop protection networks have been developed from the

central to local area. There has been development of the quantity and quality of the outputs as well as the certification system for organic and good agricultural production practices and standards, the sanitation system and plant sanitation (phytosanitation) have also been comprehensively developed. Overall, food production can be basically guaranteed with the surplus to be sold as products or commodities, especially unmilled rice yield at the level of 3.8 million tons/year (securing 2.5 million tons of food, the rest is sold domestically and exported). The production of food crops in 2.3 million tons/year), the prominent crop yields include fruit trees of 704,000 tons, 185,000 tons of sweet corns, 245,000 tons taros/sweet potatoes, 1.2 million tons of vegetables and the production of commercial crops reached an average of 6.8 million tons, the most prominent is the production of 2.7 million tons of casavas, 1.35 million tons of sugarcane, 550,000 tons of hard corns, 195,000 tons of Job's tears and 150,134 tons of coffee, etc.), which makes the export of crops/plants and crop products over the past 5 years worth of 4 billion U\$ dollars, in 2021 the production amount was 3,554,092 tons, worth 997 million U\$ dollars and in 2022, the production was 4,358,800 tons, worth 1,360 million dollars.

2. Potential

2.1 Regional and International Potential and Situation

Laos has become a member of the World Trade Organization (WTO) and implemented the regional and international conventions that Lao PDR is a party to, especially participating in the ASEAN Free Trade Zone and ASEAN⁺³, signing the agreements (contracts) with

China for 16 crops (maize, casavas, potatoes, bananas, rice, carrots, watermelons, long green beans, fresh soybeans, butter beans, fresh passion fruits, oranges, peaches, yellow lemons, medicinal herbs, red herbs (ເສື້ອໆ ຕຸດງດຳໆ) and tobacco leaves), signing the agreements with The Republic of Vietnam for 16 crops (maize, casavas, bananas, rice, carrots, large onions, napier grasses, dragon fruits, green oranges, mangoes, small oranges, peaches, jackfruits, white cabbage and lettuce), signed a contracts with the Kingdom of Thailand for 15 crops (maize, corn kernels, tomatoes, dry tobacco leaves, oranges, bananas, potatoes, papayas, passion fruits, casava, peanuts, jatropha, chilies, dried tobacco leaves and fresh vegetables according to the contract); and the export to the European Union (EU) is open to all types of products, but is necessary to comply with the import conditions of the European Union. These are potential and key crops in moving forwards the development of the agricultural sector which supports the Lao PDR agricultural products to gain more opportunities to access the regional and international markets.

2.2 Fundamental Potential

Population: The world's population in 2020 was about 7.3 billion people, of which about 925 million people need more food and the tendency of the world's population will increase to 8.5 billion people by 2030, meanwhile the number of hungry populations is still increasing. The population of the Lao PDR in 2021 is about 7.4 million people, with an estimated number until 2025 about 8.3 million people; This does not include the tourists visiting Laos approximately 3 million people each year. To accommodate such population growth, the

Food and Agriculture Organization (FAO) has assessed the food needs and called on many countries around the world to increase the current food production up to 60% more.

Climate: Lao PDR is located on the Indochina Peninsula with a hot and humid monsoon climate. There are 2 seasons: rainy season (starting from May to October) and dry season (starting from November to April). The minimum average temperature is 5°C, the highest average temperature is 40 °C (see the average temperature and humidity). The average annual rainfall is different in each area, such as PakSong in Champasak Province is 3,700 mm, Savannakhet is 1,440 mm, Vientiane is 1,700 mm and Luang Prabang is 1,360 mm where rain is the main source of moisture in the country.

Water Sources: Lao PDR has a lot of water resources. In addition to rainwater, Laos also has the Mekong River and its various tributaries, hydropower reservoirs and 15,119 irrigation projects that are able to provide water for cultivation of rice and commercial crops of about 280,800 hectares.

Area: The Lao PDR has a total land area of 23,680,000 hectares, which is divided or distributed into reserved land to cover 70 percent of the forest area, including the land around the water in the area (4.7 million hectares of reserved forest area, 8.2 million hectares of protected forest land, 3.1 million hectares of productive forest land and 0.5 million hectares of industrial timber plantations/land) and 30 percent of the land has been designated for use and development, including the water area surrounding the area (4.5 million hectares of agricultural land, 2.0 million hectares of paddy rice land,

1.0 million hectares of non-permanent or short-lived crops, 0.8 million hectares of fruit trees, 0.7 million hectares of pasture land), 2.56 million hectares of construction land and other sectors (0.37 million hectares of construction land, transportation land of 0.18 million hectares and other types of land are 2.05 million hectares).

Labor: Lao PDR has the potential of agricultural labor, which accounts for 61.5% of the labor force in Laos. The agricultural labor is diligent, has had a solid foundation and background in agricultural production for a long time. Meanwhile, the labor cost is also considered low, which is advantageous to cost of production.

2.3 Production Potential

Seeds or Varieties: Lao PDR has about 14,000 samples of traditional rice stored in the gene bank. Most of these varieties are resistant to diseases and pests, have fragrance, nutrients and medicinal substances, which have potential to be studied and used beneficially in the future. In addition, there are improved varieties of rice that are resistant to changes in environment, such as flood resistance, drought resistance, disease resistance and have aroma, which can be expanded into the production base for farmers to use to alleviate the potential loss of crops caused by environmental changes. There are also varieties of corn, casava, beans, vegetables and other crops. This would be advantageous and favorable conditions for the development of new varieties that produce high yield and has environmental resistance.

Fertilizers and Pesticides: Lao PDR has the potential of raw materials from natural sources and waste from

agricultural production to encourage farmers to produce fertilizers and biological pesticides. In addition, there are factories producing chemical fertilizers, biological fertilizers and organic fertilizers. This has been potential for improving fertilizer production system to obtain required quantity and quality. Moreover, the integrated pest management (IPM) techniques have been used as well as the legislations are implemented to manage the inspection system and registration of agricultural chemicals have been in place. That facilitates the importation of production inputs that cannot be produced on their own.

2.4 Potential of Crop Markets and Products

Currently, crop markets and crop products have continuously been growing. Demand for domestic consumption of crops and crop/plant products is increasing day by day. There are wholesale markets, retail markets, clean agriculture markets (organic agriculture and good agricultural practices), community markets, and there are shops selling more plants/crops and plant products that can supply domestic consumers and tourists. Also, we have access to export markets that have successfully negotiated opening the markets with such as China, the Republic of Vietnam, Thailand, the European Union and other trading partners. However, access to the markets of trading partner countries has been difficult because the quality of crops and plant products have not yet met the standards of trading partner countries. Therefore, it is necessary to improve the systems of production, processing of crops and plant products to meet the standards as well as to negotiate the market opening with more trading partner countries.

2.5 Potential of the Government Policy in Promoting Investment in Agriculture or Horticulture

The government promotes investment domestically and internationally by developing policies to support investment management in agriculture, creating an enabling environment and conducive conditions. Implementation of equality in terms of awareness, protection of possession, use and other rights stipulated by related Laws in Lao PDR is favorable to be given tax privileges as being a least developed country (LDC) similar to many other countries and frameworks.

The government supports farmers and entrepreneurs to access loan sources for crops in many forms such as funds for medium and small producers. In this regard, the business and finance Laws have determined a policy of exempting or reducing taxes for the importation of production inputs and materials/supplies for crop cultivation. In addition, the government also has a policy of opening up many economic sectors through using the participation mechanism between the Public and Private Partnership (PPP) according to the market economy mechanism with the state management.

2.6 The Potential of Infrastructure and Technical Inputs

Lao PDR has irrigation infrastructure systems that ensure water supply to rice production areas and food crops and commodity crops, resulting in a continuous increase in total annual outputs. Furthermore, there is technical base and inputs for inspecting and researching pests, quality of plant products, production inputs, chemical residues,

etc. Also, a network of pest outbreaks prevention and control have been in place and developed from time to time.

2.7 Communication Potential

Lao PDR has roads interconnected from the North to South, the East to West, and urban to rural areas. Some domestic airports are also connected to the regional and international routes. The Lao-China railway system can be interlinked between Lao PDR and many countries, which facilitates convenient conditions for the supply of production inputs, transportation of crops and plant products in a time efficient manner. There are 28 international plant quarantine checkpoints throughout the country and a number of goods transfer points which facilitate and manage the export, transit and import of agricultural products as well as prevention and control of the spread of diseases and pests from Lao PDR to other countries and from other countries to Lao PDR.

2.8 Management Regulations and Technical Measures

The Lao PDR has the Laws on Agriculture, the Laws on Protection and Quarantine of Plants/crops, the Decree on Management of Pesticides, and the Decree on Plant Varieties as well as a number of agreements such as fertilizer management, organic farming standards and good agriculture, management of plant processing plants/factories, import, export, transmission of plants, plant products and controlled objects and other legislations. These have been tools for management, inspection and support for entrepreneurs in their fair business practices. Technical support and services have

also been improved to be quicker and more modern. Currently, there are agricultural technical staff from the central to local levels. There are plant quarantine officers stationed at various checkpoints; there are pest control officers and inspectors of good agricultural standards/practices and organic farms who issue certificates that proof such standards.

3. Problem

Although the Lao PDR have many factors and conditions that are potential and facilitate the agricultural production of the Lao people and entrepreneurs, but in terms of actual implementation, there are still many problems as follows:

3.1 Overall Problems:

1. The agricultural production, processing of crops and plant products have not grown substantially;
2. The quantity and quality of the goods do not meet the standards of the trading partner countries;
3. The investment of domestic and foreign businessmen in the agricultural sector is minimal, compared to other sectors related to the agriculture and forestry;
4. The allocation and distribution of agricultural land for cultivating each type of crops has not been completed;
5. Cooperation between the government and private sectors in the implementation, management, demand

planning and promotion of production, processing and markets has not been harmonized;

6. The infrastructure and laboratories used in horticulture have not yet been upgraded in line with international standards;
7. The inspection and certification of phytosanitation and hygiene of plants has not been conducted effectively;
8. The organization of groups or cooperatives has not been sufficiently effective, so producers cannot negotiate with the commercial sector or fully access policies of the public sector;
9. The personnel developed to become specialized technicians, plant quarantine officers, pesticide inspectors and standard inspectors have been lacking with limited experience;
10. Application of clean and modern science and technology in production and processing of plants is limited; costs of electricity are high.

3.2 Problems of Farmers and Entrepreneurs

1. Access to low-interest funding sources with financial institutions, funds for micro-enterprise, small and medium-sized enterprises is very difficult, and many of them are high-interest funding sources, short-term loans and it is investment of use of capitals of individuals and groups that are unlikely to expand their production scale to become medium-sized and

large-scale farms that use modern techniques and technology to reduce risks and production costs;

2. Use of modern techniques and technologies requires use of more electricity, and it needs to bear burden of high electricity costs at different rates, resulting in higher variable costs;
3. Production costs are relatively high, unable to compete with domestic, regional and international markets;
4. Knowledge and ability to use new techniques and technologies in production and processing is limited;
5. Basic knowledge of farmers and entrepreneurs in operation of business, marketing and technical access to be sustainable and efficient is still limited;
6. Farmers in some areas cannot produce plants or crops all year round.

3.3 Marketing and Pricing Issues

4. Negotiations on opening potential export markets of crops and plant products at regional and international levels are not effective. On the contrary, management of import of crops and plant products is not effective;
5. Various provisions and agreements signed between Lao PDR and the trading partner countries have not been complied strictly;
6. Management mechanism for markets and prices of crops and plant products in the country is not that effective and appropriate to the reality and context,

and markets are unstable and the prices are much fluctuating;

7. The export of crops is mostly raw materials and unprocessed to add value in the country;
8. Guaranteeing or interfering with the prices of outputs for producers and entrepreneurs has not yet been implemented;
9. Information, education, monitoring of cost structure of production, marketing and price management have not yet developed as they should;
10. Collection of fees and service charges is repetitive and inconsistent, such as collecting fees from growers, crop collectors and transporters, which is one of the reasons for the high cost of production.

4. Opportunities for Lao PDR

Although the Lao PDR has problems and limitations as mentioned, there are opportunities to develop agricultural sector to produce food, domestic goods and promote export as follows:

1. The Party and the Lao government have the appropriate policies and legislations and consistent development strategies that promote and accommodate all economic sectors and encourage them into active participation;
2. There are markets and demand for plants/crops and plant products in the country, neighboring countries and trading partners is high;
3. Laos has become a member of WTO and implemented the regional and international

conventions in the ASEAN Free Trade Zone and ASEAN⁺³, giving the Lao PDR the opportunity to develop standards for plant goods and plant products to access regional and international markets with high value;

4. The opening of the Lao-China railway is an important option and factor for the transportation of goods from the Lao PDR to regional and international countries.

5. Challenges

Lao PDR has still encountered a number of challenges and threats that must be monitored and controlled as follows:

1. The world's changing economic situation, inflation rate, high oil prices resulting in price of production inputs such as agricultural tools, plant seeds, fertilizers, pesticides, and labor costs; all these tend to increase continuously, contributes to an increase of production structural cost;
2. Climate change has resulted in natural disasters and pest outbreaks causing the production of food and commodity crops or plants to be unpredictable;
3. Development of the production chain in relation to the processing of plants and plant products must be done in a comprehensive manner, but the public and private sectors are short of investment budget;
4. The basic infrastructure for transportation of agricultural goods between district to district, province to province is still difficult;

5. The importation and transmission of plants and fruits are still at risk of outbreaks of diseases and pests;
6. Technical staff with specialized expertise are lacking, similarly to modern equipment, and use of tools and equipment is not appropriate to work;
7. Production of commodity crops of most farmers is done in traditional ways. It is difficult to transform such traditional production method into a new one of production that increases both quantity, quality and standards as required by markets.

With the analysis results of the context, potential, problems, opportunities and challenges as mentioned above, it is necessary to Laos to have National policies that promote commodity crops in order to develop the agricultural sector to be at of strength and stability, so they contribute to the socio-economic development and generate income for the people to gradually escape from poverty.

Chapter II

Objective, Goals and Scope of Utility

1. Objective

This policy aims to guide the public sector in supporting and facilitating development of agricultural sector of the Lao PDR to grow with the aim of ensuring food, nutrition and be domestic goods and export according to the direction of being modern, clean, safe, with quality, stable, sustainable and be commercial products.

2. Goals

This policy has set the economic, social and environmental benefit targets until 2030 as follows:

2.1. Economic Goals / Targets

Make efforts to produce 4 million tons of rice, 10 million tons of food crops and community crops, of which 2.5 million tons are food crops (190,000 tons of sweet corn, 250,000 tons of taros and sweet potatoes, 550,000 tons of fruits and 1.60 million tons of vegetables, etc.) and 7.5 million tons of commercial crops (hard corn of 600,000 tons, 200,000 tons of coffee, 1.4 million tons of sugarcane, 4 million tons of casavas, 35,000 tons of tobacco leaves, 200,000 tons of Job's tears on average, 800,000 tons of bananas on average, 200,000 tons of watermelons, etc.), the estimated export value of plants and plant products by 2030 will not be less than 1.5 billion US dollars.

2.2. Social Goals and Benefits

This policy is expected to have social benefits such as creating careers, jobs that generate income and make living conditions better, upgrading labor skills, creating expertise in agricultural management, administration and services, reducing migration of young people to work in cities and neighboring countries; As a result, the society will be peaceful and the nation will be stable and prosperity will increase.

2.3. Environmental Goals and Benefits

This policy will contribute to environmental promotion such as stimulation and transformation of production into clean agriculture, good agricultural practice (GAP) and organic agriculture (OA) which support use of organic-biological fertilizers to improve soil for planting crops, import management, use of chemical fertilizers, pesticides, and agricultural techniques.

3. Scoop of the policy

This National Policy on Crop Production Promotion (NPCPP) of the Lao PDR is developed to be employed by individuals, legal entities, groups, cooperatives and organizations both domestically and abroad that are involved in commodity crop/plant cultivation.

Chapter III The Contents of the National Policy on Crop Production Promotion

National Policy on Crop Production Promotion (NPCPP) of the Lao PDR is important in creating conditions for the sector to reach the goal or targets of food production sufficient to meet domestic consumption in order to reduce imports and production as export goods, generate income, bring more foreign currency into the country and be able to link with regional and international countries that the Lao PDR is a party to. The NPCPP in Lao PDR of the Lao PDR includes the following 08 contents or components as follows:

1. Land Policy for Plants / Crops

Problems:

1. The allocation and distribution of land for each type of crop has not yet been effective, so planning to support the entrepreneurs and farmers is not fully beneficial;
2. People simply grow crops based on market needs without considering the transformation of land use for growing crops, tendency that changes from just simply growing food crops and economic crops to other industrial crops, non-target-purpose use of cropland, such as land suitable for growing economic crops is diverted to other purposes;
3. There is no specific legislation in place for management of cropland for production of food crops and commodity crops;
4. Programs supporting management and development of cropland are limited.

Purpose:

1. To determine and allocate the agricultural land areas to suit the conditions, location, special points, potential and advantages of each area in production and crop cultivation business to be modern and clean agriculture;
2. To manage cropland reserves, utilization, development and protection of cropland in

appropriate areas as well as encourage use of cropland in an efficient and effective manner.

Policy:

1. The government is responsible for management of agricultural land including cropland through surveying, zoning, and planning for use of cropland in accordance with the targets;
2. The government supports entrepreneurs and farmers to use cropland as defined for production of food crops and plant products in order to maximize benefits, to be sustainable with using appropriate investment and techniques;
3. Carry out systematic monitoring and inspection of cropland use, development of agricultural land registration to verify rights of cropland use by creating and updating legislations and issuing technical guidelines to improve soil upgrading for each type of crop;
4. The government researches, creates and improves legislations, management regulations for use of agricultural land, including crop land, to ensure food security by increasing productivity of crop production;
5. Any production area certified according to good agricultural practice (GAP) and organic agriculture standards for 03 consecutive years will be considered for land tax reduction;

6. The government supports multi-cycle farming or horticulture in a year in areas with good water supply conditions such as for rice production (yearly paddy rice planting and multi-cycle paddy rice planting in a year) or other potential crops through provision of seeds, fertilizers, pesticides, techniques and irrigation water usage fees.

2. Production Inputs

Problem:

1. Many varieties of plants or crops have not yet been fully researched and developed. Good and quality plant varieties or seeds to supply the society are not enough to meet the needs and the majority of them are imports from abroad;
2. The supply of fertilizers, chemical, biological and organic fertilizer formulas of various factories in the country have not met the standards and not provided sufficiently to meet the needs of farmers and entrepreneurs who produce food and commodity crops, so those are mostly imported;
3. There is no pesticide factory, and most of the pesticides are imported from abroad to serve the prevention and control of pest outbreaks in a timely manner and according to situation;
4. The management of the importation of plant varieties, fertilizers and pesticides has not been effective and there is still illegal importation;

5. Laboratories and quality control of plant varieties, fertilizers and pesticides has not been developed based on requirements;
6. Price of domestically produced fertilizer is a problem, due to high cost of production and imported fertilizer price is high.

Objective:

1. To develop and research new crop/plant varieties to be able to supply to farmers and plant producers / entrepreneurs sufficiently;
2. To strengthen management of importation, distribution and use of crop varieties, fertilizers and pesticides in accordance with regulations;
3. To improve the supply system of plant seeds, fertilizers and pesticides with quality, appropriate price and sufficiently to meet the needs of farmers and entrepreneurs accessibly in general, timely and with sufficient reserve in case of natural disasters.

Policy

1. The government provides support and facilitation to investors to build and operate bio-fertilizer and organic fertilizer factories by providing exemption of taxes, taxes on import of materials and equipment related to building infrastructure of fertilizer factories;
2. The government encourages and support all economic sectors to invest in basic infrastructure in

research, techniques, testing, qualitative research, and standards of plant varieties, fertilizers and pesticides;

3. The government improves and upgrades centers and stations that produce and supply plant seeds/varieties to farmers and entrepreneurs, and also provides exemption from taxes for the importation of plant seeds, fertilizers and pesticides that cannot be produced domestically in order to meet the needs of production, education, research, testing and responses / solutions to the effects of natural disasters;
4. Strengthen personnel (HR) and develop necessary tools used for research, testing, inspection of quality of seeds, fertilizers and pesticides.

3. The Policy on Promotion of Quality and Processing of Plants/Crops

Problem:

1. The organization of production capacity to supply raw materials for crop processing plants/factories has not been at of quality, standardized and is not adequate to meet the needs;
2. Crop processing plants (factories) are mostly small-scale, which do not meet regional and international standards;
3. Processing and marketing of crops and plant products is not strong, not commercially competitive in terms of prices and standards of products, and implementation

of two-way contracts between producers and entrepreneurs has not been strictly effective;

4. Investment scale in development of science and technology infrastructure, factory standards, laboratories, planhouses, packinghouses, yard for drying crops, and warehouses is not that large and not up to standard;
5. Promotion and development of clean agriculture is not widespread and in line with market needs;
6. Management of investment in cultivation of and transforming crops into commodity crops has not yet been implemented consistently according to the Laws and regulations;
7. Management, use of waste from plant processing has not yet been followed in line with regulations.

Objective:

1. To encourage and support producers, groups, cooperatives, associations and entrepreneurs to produce crops in quantity, quality and standards that meet demand for crop processing and export;
2. Upgrade crop processing factories, laboratories, warehouses (and build them more), etc. that supports production and processing of crops and crop products to meet standards.

Policy:

1. The government motivates and supports entrepreneurs to produce crops in accordance with

production chain related to processing to meet standards and be able to compete commercially and gain economic cooperation between producers, groups, cooperatives or associations;

2. The government motivates and supports all economic sectors to invest in development of science and technology infrastructure, crop processing factories, quality laboratories for crop product standards to be systematic and consistent with regional and international standards;
3. The government motivates and supports business sectors to invest in production and supply of sufficient water for clean agricultural production using clean and environmentally friendly technology, inspection and certification according to Laws and regulations;
4. Encouraging implementation of fair contracts between producers and buyers and improving management of crop trading through electronic systems;
5. The government develops legislations, mechanisms and methods that manages investment in commodity crops to support investors to benefit from tax and value added tax exemption policies for importing vehicles, tools and equipment to serve production and crop processing and crop products;
6. The government supports crop processing plants/factories who are qualified for good production standards and get them certified and approved by the Department of Agriculture and the

factories will benefit from electricity cost reduction policy which is economically equal to agricultural electricity consumption;

7. The government encourages and promotes use of waste from production and processing of crops for maximum benefit by making compost, biogas and renewable energy which are environmentally friendly.

4. Crop and Plant Product Export Policy

Problem:

1. The implementation of sanitation measures and phytosanitary conditions, technical standards such as establishment of plant quarantine stations, prevention and control of pests, back-checking system and pest research, including certification of phytosanitation and quality of plant products has not been well-functioning;
2. Information on marketing and management of price of crops and plant products are not systematically managed;
3. Technical negotiations to open the markets for crops and plant products with trading partner countries have been limited and delayed, especially for the potential crops of our country;
4. Technical infrastructure (e.g., plant quarantine facilities, labs, equipment...), plant quarantine officials are lacking and the entrepreneurs do not

comply with phytosanitary conditions regarding import-export of crops and plant products;

5. Transportation services, transfer points, storage facilities and other facilities within the country are limited and not up-to-date.

Objective:

1. Improve plant quarantine stations/facilities, labs, phytosanitation equipment/ tools and crop safety, transportation services, transfer points and product storage facilities to be able to comply with import and export conditions of trading partners;
2. To provide more technical information and catalogs of crops and plant products for export.

Policy:

1. The government encourages, supports and strengthens the application of modern techniques in plant sanitation and phytosanitation for export of crops and plant products;
2. The government encourages and supports investors to establish and develop plant/crops quarantine facilities, pest control laboratories, toxic residues, product quality and germicide;
3. The government motivates and supports investors to create, diversify and modernize transportation service systems, transfer points and storage facilities for goods;

4. The government increases collection of pest risk assessment data, negotiations for opening more markets for crops and plant products;
5. Dissemination of information, export conditions to entrepreneurs to be compliant with agreements with various trading partner countries;
6. The government empowers experts, officials and entrepreneurs to comply with import-export conditions of trading partners.

5. Personnel and worker policies

Problem:

1. Technical staff specialized in e.g., diseases, insects, chemical residue research, clean agriculture, food science are lacking and unable to be recruited according to staffing plans/targets;
2. Quantity and quality of labor in field of agricultural production, processing of crops and crop products is not sufficient;
3. Short-term and long-term training to increase knowledge and skills of the employees in the agriculture sector is minimal and not continuous.

Objective:

1. To increase number of specialists in the field of agriculture/horticulture from the central to local levels;

2. Motivate entrepreneurs to employ agricultural technicians to work or get more jobs in crop farms, crop processing factories and plant products;
3. To develop skills in field of agriculture to be advanced and modern to meet the growth of the agriculture sector in each locality.

Policy:

1. The government determines the personnel development plan and positions and job descriptions and duties of the agriculture sectors related to capacity building that meet the needs in each period of time;
2. The government promotes and supports cultivation techniques and workers to participate in trainings, seminars and exchanging lessons to enable opportunities for careers and access to domestic and foreign labor markets, which leads to making contracts and working partnership;
3. The government motivates and supports multiple sectors to invest in improving centers, central and local stations, machinery and tools for modern production in parallel with improving curriculum, manuals; encourages private sector to create learning centers and plant clinics.

6. Crop and cultivation risk assurance policy

Problem:

1. Lao PDR's crop cultivation is small-scale and scattered, mainly dependent on natural factors and conditions. Application of new techniques and technologies is not yet widespread;
2. Climate change is the cause of natural disasters, pest outbreaks, resulting to damage to crops and the emergency reserves for solving crises have been in shortage;
3. Guarantee of crop price and production inputs (e.g., plant varieties, fertilizers, and pesticides) is still well implemented.

Objective:

1. To ensure growth of crop cultivation and productivity of food crops and commodity crops with the use of modern science-techniques and create an emergency reserve to solve the risks that may occur;
2. To strengthen pest prevention and control systems and also to develop an emergency plan to deal with natural disasters;
3. To motivate and support crop producers and entrepreneurs to establish groups, cooperatives or associations of crop producers to guarantee price of products.

Poicy:

1. The government provides incentives to investors who employ modern and environmentally friendly science and technology in production related to crop processing and export;
2. The government supports development of a crop protection network system, meteorological services for agriculture and information access system on crop protection from the central to local levels;
3. The government develops funds to guarantee minimum prices to motivate producers, groups, cooperatives or associations and entrepreneurs for cultivation of strategic crops and potential crops as commodities;
4. The government motivates and supports entrepreneurs to make bilateral contracts to determine minimum guaranteed prices and standards for producers;
5. The government establishes stockpiles of plant seeds/varieties, fertilizers and biological germs to be applied for production in times of natural disasters.

7. Promotion Policy on Use of Science, Modern Technology and Energy

Problem:

1. Use of clean and modern science, technology-techniques in crop production-processing system including survey, surveillance, prevention and control of pest infestation has been limited;

2. Personnel lack of knowledge and skills to invent and use modern tools in horticulture. Meanwhile, producers, entrepreneurs and farmers are not yet able to be aware of and use new innovative techniques;
3. Access to and use of tools, modern machinery, technology to produce electricity with solar energy, wind energy, geothermal energy and biomass energy in production and processing of crops has been limited or lacking;
4. Producers and entrepreneurs who use modern technology need to use more electricity but have to bear burden of high electricity costs at different rates, resulting in higher costs.

Objective:

1. To support producers and entrepreneurs in use of modern techniques and technologies in crop cultivation to be adaptable to climate changes and environment friendly;
2. To raise crop productivity, reduce cost of production so that it is competitive in domestic and international markets.

3. Policy:

4. The government supports and promotes use of science, modern technology, smart agriculture or in the form of smart farms in production and processing of crops adaptable or resilient to climate change and cost efficient;

5. The government conduct researches and testing the use of modern techniques and technologies in production to suit each area;
6. The government motivates and supports producers and entrepreneurs to invest in production and processing of crops to be export products that use new techniques, innovations, tools, equipment, information and modern communication;
7. Facilitate the importation of modern and environmentally friendly vehicles, tools and equipment to be applied in crop production;
8. The government encourages and supports production, application of and access to tools, modern machinery, clean renewable energy technology (solar energy, wind energy, geothermal energy and biomass energy) in increasing production and processing of crops;
9. The government issues a policy that helps reduce cost of agricultural electricity similar to cost of irrigation electricity for farm-style production, smart farm, production facilities based on concept of clean agricultural production and good processing certified and approved by the Department of Agriculture, Ministry of Agriculture and Forestry.

8. Credit Policy and Access to Capital/ Funding Sources

Problem:

1. Access to low-interest funding sources from financial institutions, micro-enterprise promotion funds of small

and medium-sized enterprises is difficult and loan process is also difficult, and many of them use high-interest funding sources and take short-term loans;

2. The government has limited sources of funds and does not yet have any specific credit policy for promoting production and processing of commodity crops.

Objective:

1. To create enabling and conducive conditions for farmers and entrepreneurs in operation of crop growing and community crop processing and for access to funding sources with suitable conditions;
2. To support financial institutions, farmers and entrepreneurs to be able to conduct their businesses together according to the conditions, Laws and regulations.

Policy:

1. The government allocates specific funds and budgets for planting/cultivation, processing and exporting crops and crop products, including prevention and control of pest outbreaks, pest research, clean agriculture certification, plant product quality certification, and phytosanitation supported by various programs approved by the government.
2. The government develops and issues a policy that eases specific credit payment period in case of farmers and entrepreneurs experiencing natural disasters;

3. Develop and issues a policy that promotes access government funds and financial institutions with a credit policy that offers a subsidy to interest rate and a credit policy that spreads to local areas with low interest rate, loan-term loan, and loan principal repayment according to the regulations and Laws among farmers, entrepreneurs and financial institutions. The parties can mutually benefit as shown in the table below:

No.	Types of producers, groups and entrepreneurs		Loan term	Interest rate per year	Loan terms, principal and interest	
1	Short-lived crops and industrial crops	Rice, corn, casava, water melons, sweet potatoes, long beans, yellow beans, fresh vegetables, butter beans, Job's tears, vegetables	over 3 years	5%	interest rate for year 1-2	pay the principal and interest rate for year 3
		Sugarcane	over 3 years	5%	interest rate for year 1-2	pay the principal and interest

						rate for year 3
		Bananas	Over 5 years	5%	interest rate for year 1-2	pay the principal and interest rate for year 3
2	Fruit trees	Mangoes, jack fruits, peaches, oranges, lemons, cashew nuts, longan, litchi, durian and other fruits	Over 7 years	3%	No payment for interest and principal until year 4	Pay for interest and principal in year 5
		Passion fruits, dragon fruits	Over 5 years	3%	No payment for interest and principal until year 3	Pay for interest and principal in year 4

3	coffee	over 7 years	3%	No payment for interest and principal until year 4	Pay for interest and principal in year 5
	Tea	over 5 years	3%	No payment for interest and principal until year 4	Pay for interest and principal in year 5
4	Establishment/constructi on of crop processing and plant product factories	over 5 years	3%	No payment for interest and principal until year 5	Pay for interest and principal in year 6

Chapter IV

Policy Implementation

Under supervision of the government, the Ministry of Agriculture and Forestry (MAF) will appoint a Working Group responsible for supervision and monitoring the implementation of the policy with the Minister of MAF as the chairman and there is vice chairman or the Ministers of line Ministries will participate in the steering committee with a mandate of providing oversights in planning, creating mechanisms and proposing the implementation measures as well as considering investment projects that receive production incentives and reporting to the government regularly. In the implementation of the policy, the Ministry of Agriculture and Forestry has the following responsibilities:

1. Implement measures that stimulate production by proposing detailed projects to be submitted to the government for approval;
2. Draft regulations to establish a fund for development and prevention of crop risks;
3. Appoint a committee to determine training standards, consider return mechanisms, farm standards, price units, including design, inspection and certification of good plant/crop production and processing standards;
4. Develop and organize groups, cooperatives and provide comprehensive technical trainings for crop group members to strive to transform farmers from crop caretakers and users of products to become professional producers who concentrates on

efficiency, quality, safety of their domestic and export products;

5. Coordinate with the Ministry of Industry and Commerce (MIC) to develop marketing and commerce/trade by promoting fair trade that all parties mutually benefit and consider the draft regulations for establishment of the Price and Investment Risk Guarantee Fund;
6. Coordinate with the Ministry of Finance (MF), the Ministry of Planning and Investment (MPI) and the Bank of the Lao PDR to prepare and allocate budgets to improve the state infrastructure system, such as development and promotion of plant varieties/seeds, fertilizers, pesticides, researches on plant diseases, including experimental research, promotion, certification of standards, at the same time, to research favorable mechanisms, conducive conditions and propose to the government so that farmers and entrepreneurs who operate in field of cultivation have access to sources of capital/funds so that their production will grow both quantitatively and qualitatively;
7. Coordinate with the Ministry of Planning and Investment, the Ministry of Industry and Commerce, the Ministry of Energy and Mines, the Ministry of Labor and Social Welfare, the Ministry of Health, the Ministry of Natural Resources and Environment, the Ministry of Technology and Communication, the Ministry of Education and Sports and the National University of Laos, including the Prime Minister's Office and local government agencies to work hand in

hand to implement this policy according to their roles and responsibilities effectively;

8. Coordinate with the Provincial Natural Resources and Environment Offices in identification and distribution of agricultural land and cropland in accordance with their responsibilities;
9. Coordinate with the Provincial Planning and Investment Offices, the Provincial Industry and Commerce Offices, the Provincial Technology and Communication Offices, the Provincial Energy and Mining Offices and related sectors/offices in management of the importation, production and use of clean and modern science, technology-techniques in production, processing of crops and plant products;
10. Cooperate with the State Audit Organization/Office in inspection, monitoring, and evaluation of the implementation of various policies and projects under the government supervision and approval so they are in with the policy, and be efficient, effective, ensuring sustainability, transparency, friendly to environment and truly benefiting the economic and social development of the nation and people;
11. Encouraging, supporting and managing the private sector to access the government policies and take lead in in feasibility studies, project proposals, and contributing to investments to develop the cropping systems of the Lao PDR so they grow and sustain on the basis of application of appropriate techniques and technologies according to the tripartite cooperation, including cooperation between the state-entrepreneurs and people.

Chapter V

Monitoring and Evaluation

The Ministry of Agriculture and Forestry takes lead in monitoring, inspection and evaluation of the implementation of the policy by organizing, data collection and analyze, research, lessons exchange, and reporting the progress, consistency, ability, achievement, relevant sectors at the central and local levels, and their involvement and duties the process of monitoring, inspection, and evaluation. And the success of the policy implementation and can be considered as a contribution to their socio-economic development plan.

The monitoring will focus on two aspects: (1) monitoring of the inputs and performance and (2) monitoring of the overall outputs, results/outcomes or impact monitoring, and also monitoring of inputs that indicates public sector expenditure and foreign aid.

The Provincial Agriculture and Forestry Offices is responsible for monitoring and evaluation at the local levels based on the provincial goals that contributes to the implementation of the policy. At the same time, it is important to the Provincial Offices and the provincial sectors to have a close and regular cooperation with the macro-management unit of the central level in order to be able to effectively monitor the implementation of the policy at the provincial level. In addition, it is necessary to the provincial offices to collect and compile its information/data completely and clearly in a systematic approach and report such data to the central level. Therefore, in order to ensure regular and accurate monitoring, the Provincial Offices would need to have an

information system that is clearly linked to the District Offices as well as implement a system of monitoring, evaluation and reporting the implementation.

References

1. ມະຕິ ກອງປະຊຸມຄົບຄະນະ ຂອງຄະນະບໍລິຫານງານສູນກາງພັກ ຄັ້ງທີ 4 ສະໄໝທີ XI;
2. ຄໍາສັ່ງສະບັບເລກທີ 097/ກມສພ, ລົງວັນທີ 18 ກຸມພາ 2020 ວ່າດ້ວຍການເພີ່ມທະວີການນໍາພາຊື້ນໍາ ຕໍ່ວຽກງານພັດທະນາ ຊຸມນະບົດ ແລະ ແກ້ໄຂຄວາມທຸກຍາກໃຫ້ປະຊາຊົນ *(ຍູ້ແຮງການ ສົ່ງເສີມການຜະລິດກະສິກໍາ ປ່າໄມ້ເປັນສິນຄ້າ ຕິດພັນກັບ ອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງ ແລະ ການຕະຫຼາດຕາມທ່າແຮງໄດ້ປຽບຂອງ ທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ເຂດແຄວ້ນ, ຊຸກຍູ້ການພັດທະນາວິສາຫະກິດ, ຝາມ, ຄວບຄົວຕົວແບບ ໃນການຜະລິດສິນຄ້າສົດ, ຊົ່ວະພາບ ສະອາດ, ປອດໄພ ສະໜອງໃຫ້ແກ່ຕົວເມືອງ ປ່ຽນແທນການນໍາ ເຂົ້າ, ການຜະລິດສິນຄ້າທີ່ເປັນທ່າແຮງໄດ້ປຽບເພື່ອສົ່ງອອກ);*
3. ຄໍາສັ່ງ ສະບັບເລກທີ 01/ກມສພ, ລົງວັນທີ 26 ກໍລະກົດ 2021 ວ່າດ້ວຍການເພີ່ມທະວີນໍາພາຊື້ນໍາ ຂອງຄະນະພັກແຕ່ລະຂັ້ນໃນ ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດມາດຕະການແກ້ໄຂຄວາມຫຍຸ້ງຍາກດ້ານ ເສດຖະກິດ-ການເງິນ **ຂໍ້ 2.1 "ການສົ່ງເສີມການຜະລິດ ແມ່ນເນັ້ນ ໃສ່ການຜະລິດເພື່ອທົດແທນການນໍາເຂົ້າ ແລະ ເພື່ອການສົ່ງອອກ ຢ່າງແຂງແຮງ ໄປຍັງຕະຫຼາດພາກພື້ນ ແລະ ສາກົນເປັນກ້າວໆ" ແລະ ຂໍ້ 3 ຂີດໜ້າ 5 "ໃຫ້ສືບຕໍ່ຄົ້ນຄວ້າປັບປຸງ ແລະ ສ້າງເພີ່ມ ບັນດານິຕິກຳຕ່າງໆ ເພື່ອຮັບໃຊ້ໃຫ້ແກ່ການຄຸ້ມຄອງ-ບໍລິຫານລັດ ກໍ່ຄືການແກ້ໄຂຄວາມຫຍຸ້ງຍາກດ້ານເສດຖະກິດ-ການເງິນ. ນະໂຍບາຍ, ກົດໝາຍ ຫຼື ນິຕິກຳໃດໆ ຫາກຂັດກັບທິດ ຫຼື ຈິດໄຈ ການແກ້ໄຂບັນຫາເສດຖະກິດການເງິນ, ຖ້າແກ້ແລ້ວ ຫຼື ປັບປຸງໄດ້ ແມ່ນຈະໄດ້ປະສິດທິຜົນສູງ ຕໍ່ສ່ວນລວມ ກໍ່ຄວນເດັດດ່ຽວປັບປຸງ, ແກ້ໄຂ ບໍ່ໃຫ້ຄາຍ້ອນນິຕິກຳ... ");**

4. ມະຕິ ກອງປະຊຸມໃຫຍ່ຜູ້ແທນຂອງອົງຄະນະພັກກະຊວງກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ຄັ້ງທີ VI;
5. ມະຕິ ຂອງສະພາແຫ່ງຊາດ ສະບັບເລກທີ 098/ສພຊ, ລົງວັນທີ 28 ມິຖຸນາ 2018 ວ່າດ້ວຍ ແຜນແມ່ບົດຈັດສັນທີ່ດິນແຫ່ງຊາດ ຮອດປີ 2030;
6. ມະຕິ ຂອງສະພາແຫ່ງຊາດ ສະບັບເລກທີ 03/ສພຊ, ລົງວັນທີ 10 ສິງຫາ 2021 ວ່າດ້ວຍ ການຮັບຮອງເອົາວາລະແຫ່ງຊາດ ກ່ຽວກັບ ການແກ້ໄຂຄວາມຫຍຸ້ງຍາກດ້ານເສດຖະກິດ-ການເງິນ *(ຂໍ້ 10 ກຳນົດນະໂຍບາຍສິ່ງເສີມຈຸນລະວິສາຫະກິດຂະໜາດນ້ອຍຂະໜາດກາງ ໃຫ້ຈະແຈ້ງ ແລະ ເປັນຮູບປະທຳຫຼາຍຂຶ້ນ ເປັນຕົ້ນການເຂົ້າເຖິງແຫ່ງທຶນດອກເບ້ຍຕ່ຳ, ການຊອກຫາຕະຫຼາດຈຳໜ່າຍ, ການສ້າງຕ່ອງໂສ້ການຜະລິດ);*
7. ມະຕິ ຂອງລັດຖະບານ ເລກທີ 07/ລບ, ລົງວັນທີ 04 ຕຸລາ 2021 ວ່າດ້ວຍການແບ່ງຄວາມຮັບຜິດຊອບ ໃນການຈັດຕັ້ງຜັນຂະຫຍາຍມະຕິຂອງ ສະພາແຫ່ງຊາດ;
8. ແຜນດຳເນີນງານ ຂອງກະຊວງກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ສະບັບເລກທີ 0734/ກປ, ລົງວັນທີ 16 ທັນວາ 2021 ກ່ຽວກັບ ການຈັດຕັ້ງຜັນຂະຫຍາຍວາລະແຫ່ງຊາດ ກ່ຽວກັບ ການແກ້ໄຂຄວາມຫຍຸ້ງຍາກດ້ານເສດຖະກິດ-ການເງິນ *(ກຳນົດນະໂຍບາຍ ແລະ ນິຕິກຳຕ່າງໆ ຕາມທິດການຜະລິດທັນສະໄໝ, ສະອາດ, ປອດໄພ ແລະ ເປັນມິດຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ);*
9. ກົດໝາຍ ວ່າດ້ວຍກະສິກຳ ສະບັບເລກທີ 01/98 ສພຊ, ລົງວັນທີ 10 ຕຸລາ 1998;
10. ກົດໝາຍ ວ່າດ້ວຍການປ້ອງກັນ ແລະ ການກັກກັນພືດ ສະບັບເລກທີ 13/ສພຊ, ລົງວັນທີ 15 ພະຈິກ 2016;

11. ກົດໝາຍ ວ່າດ້ວຍການສົ່ງເສີມການລົງທຶນ ສະບັບເລກທີ 14/ສພຊ, ລົງວັນທີ 07 ພະຈິກ 2016;
12. ກົດໝາຍ ວ່າດ້ວຍພາສີ ສະບັບເລກທີ 81/ສພຊ, ລົງວັນທີ 29 ມິຖຸນາ 2020;
13. ກົດໝາຍ ວ່າດ້ວຍອາກອນມູນຄ່າເພີ່ມ ສະບັບເລກທີ 48/ສພຊ, ລົງວັນທີ 20 ມິຖຸນາ 2018;
14. ກົດໝາຍ ວ່າດ້ວຍການສົ່ງເສີມວິສາຫະກິດຂະໜາດນ້ອຍ ແລະ ກາງ ສະບັບເລກທີ 11/ສພຊ, ລົງວັນທີ 21 ທັນວາ 2011;
15. ດໍາລັດ ວ່າດ້ວຍການຄຸ້ມຄອງຢາປາບສັດຕູພືດ ສະບັບເລກທີ 258/ລບ, ລົງວັນທີ 24 ສິງຫາ 2017;
16. ດໍາລັດ ວ່າດ້ວຍແນວພັນພືດ ສະບັບເລກທີ 238/ລບ, ລົງວັນທີ 18 ພຶດສະພາ 2020;
17. ດໍາລັດ ວ່າດ້ວຍກຸ່ມ ແລະ ສະຫະກອນ ສະບັບເລກທີ 606/ລບ ລົງວັນທີ 26 ພະຈິກ 2020;
18. ດໍາລັດ ວ່າດ້ວຍກອງທຶນສົ່ງເສີມ ວິສະຫະກິດຂະໜາດນ້ອຍ ແລະ ກາງ ສະບັບເລກທີ 299/ລບ, ລົງວັນທີ 04 ກັນຍາ 2019;
19. ຄໍາສັ່ງ ຂອງນາຍົກລັດຖະມົນຕີ ວ່າດ້ວຍການອໍານວຍຄວາມສະດວກໃຫ້ແກ່ການນໍາເຂົ້າ-ສົ່ງອອກ, ການນໍາເຂົ້າຊົ່ວຄາວ, ການຜ່ານແດນ ແລະ ການເຄື່ອນຍ້າຍສິນຄ້າຢູ່ ສປປ ລາວ ສະບັບເລກທີ 12/ນຍ, ລົງວັນທີ 16 ຕຸລາ 2019;
20. ຂໍ້ຕົກລົງ ວ່າດ້ວຍມາດຕະການສຸຂານາໄມພືດ ສໍາລັບ ການນໍາເຂົ້າ ແລະ ສົ່ງຜ່ານ ພືດ, ຜະລິດຕະພັນພືດ ແລະ ວັດຖຸຕ້ອງຄວບຄຸມ ສະບັບເລກທີ 2985/ກປ, ລົງວັນທີ 28 ມິຖຸນາ 2020;

21. ຂໍ້ຕົກລົງ ວ່າດ້ວຍມາດຕະການສຸຂານາໄມຟິດ ສໍາລັບ ການສົ່ງອອກ ແລະ ສົ່ງອອກຕໍ່, ຟິດ, ຜະລິດຕະພັນຟິດ ແລະ ວັດຖຸຕ້ອງຄວບຄຸມ ສະບັບເລກທີ 2986/ກປ ລົງວັນທີ 28 ມິຖຸນາ 2019;
22. ຂໍ້ຕົກລົງ ວ່າດ້ວຍມາດຕະຖານກະສິກໍາອິນຊີ ສະບັບເລກທີ 1393/ກປ, ລົງວັນທີ 11 ເມສາ 2022;
23. ຂໍ້ຕົກລົງ ວ່າດ້ວຍມາດຕະຖານກະສິກໍາທີ່ດີ ກ່ຽວກັບ ຄວາມປອດໄພຂອງຜົນຜະລິດ ສະບັບເລກທີ 3004/ກປ, ລົງວັນທີ 15 ມິຖຸນາ 2022;
24. ຄໍາແນະນໍາ ກ່ຽວກັບ ການໃຫ້ນະໂຍບາຍສິ່ງເສີມການລົງທຶນດ້ານອາກອນກໍາໄລ ແລະ ດ້ານຄ່າເຊົ່າ ຫຼື ສໍາປະທານທີ່ດິນຂອງລັດ ສະບັບເລກທີ 0760/ກຜທ, ລົງວັນທີ 14 ພຶດສະພາ 2021.

ສະໜັບສະໜູນການຈັດພິມໂດຍ

ໂຄງການ ສ້າງຄວາມເຊື່ອມໂຍງເພື່ອຂະຫຍາຍເຄືອຂ່າຍກະສິກໍາ (ໂຄງການ ຄລິນ)

